

วารสาร
ประวัติศาสตร์
ธรรมศาสตร์

THE THAMMASAT

**JOURNAL
OF
HISTORY**

เอกภาพทางเชื้อชาติ และแนวทางการสร้างชาติ
มาเลเซียของตunkuอับดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1957
Racial Harmony and Tunku Abdul Rahman's
Approach to Malaysian Nation-Building,
1951-1957*

สุรศักดิ์ สาระจิตร์
Surasak Sarachit

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาประวัติศาสตร์
ภาควิชาประวัติศาสตร์ ปรัชญา และวรรณคดีอังกฤษ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
E-mail: Kakyuu_Surasak@live.com

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง แนวคิดการสร้างชาติมาเลเซียของ ตunkuอับดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1990 ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 กลุ่มหัวข้อวิจัย: อัตลักษณ์ และการสร้างความเป็นรัฐสมัยใหม่ในเอเชียในศตวรรษที่ 19-20: คนเอเชียในบังคับต่าง ชาติในสังคมไทย ตunkuอับดุล ราห์มาน ดร.อัมเบตการ์

บทคัดย่อ

ความขัดแย้งทางเชื้อชาติระหว่างชาวมลายู จีน และอินเดียในมลายา* เป็นหนึ่งในผลกระทบทางประวัติศาสตร์จากลัทธิอาณานิคมของอังกฤษและญี่ปุ่น ก่อนที่มลายาจะได้รับเอกราช รัฐบาลอังกฤษต้องการเห็นเอกภาพทางเชื้อชาติเกิดขึ้นในประเทศ ตนกูอับดุล ราห์มาน (1908-1990) นายกรัฐมนตรีคนแรกของมาเลเซีย ได้สร้างความร่วมมือกับกลุ่มผู้นำทั้งสามเชื้อชาติภายในสหพรรค (Alliance Party) ซึ่งประกอบไปด้วยพรรคอัมโน (the United Malays National Organization - UMNO) พรรคเอ็มซีเอ (Malaysian Chinese Association) และพรรคเอ็มไอซี (Malaysian Indian Congress) ตนกูอับดุล ราห์มานมองว่าความร่วมมือเช่นนี้เป็นก้าวแรกที่แก้ไขความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ หลังจากมลายาได้รับเอกราชไปแล้ว บทความนี้มีจุดประสงค์ที่จะหาคำตอบว่า ก่อนที่มลายาจะได้รับเอกราช ตนกูอับดุล ราห์มานสร้างชาติมลายาอย่างไร และมีแนวคิดอย่างไรต่อการสร้างความเป็นเอกภาพทางเชื้อชาติระหว่างชาวมลายู จีน และอินเดีย

* ในบทความนี้ การใช้คำว่า “มลายู” จะหมายถึง “เชื้อชาติ” ของคนพื้นเมืองที่เป็นชาวมลายู ส่วนคำว่า “มลายา” จะหมายถึง “ชาติ” มลายา หรือประเทศสหพันธรัฐมลายา ซึ่งเป็นชื่อเดิมของประเทศมาเลเซีย อ้างอิงจาก ราชบัณฑิตยสถาน, *สารานุกรมประวัติศาสตร์สากลสมัยใหม่เอเชียเล่ม 1 อักษร A-B ฉบับราชบัณฑิตยสถาน* (กรุงเทพฯ: เพื่อนพิมพ์, 2539), อ้างจากคำ “อับดุล ราห์มาน, ตนกู” 23-29.

จากการศึกษาพบว่าก่อนที่สหพรรคจะก่อตั้ง ตนกูอัปดุล ราห์มาน ต้องการมอบสิทธิและผลประโยชน์ให้แก่คนเชื้อชาติมลายูเท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามลายาเป็นชาติของชาวมลายู อย่างไรก็ตามหลังจากที่สหพรรคก่อตั้งแล้ว บทบาทของตนกูอัปดุล ราห์มานได้เปลี่ยนเป็นผู้นำที่สามารถไกล่เกลี่ยผลประโยชน์ให้กับคนทุกๆ เชื้อชาติได้ บทบาทดังกล่าวนี้เห็นได้จากแนวคิดที่เขามองว่าการรวมตัวแบบชุมชนนิยมระหว่างพรรคอัมโน เอ็มซีเอ และเอ็มไอซีจะได้รับความนิยมจากประชาชนเป็นจำนวนมาก และสามารถทำให้อังกฤษประกาศเอกราชแก่มลายาได้ การศึกษาในหัวข้อนี้จึงมีประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจว่า ในขณะที่ความขัดแย้งทางเชื้อชาติยังคงดำรงอยู่ในมลายา ตนกูอัปดุล ราห์มานจะสามารถสร้างความเป็นเอกภาพทางเชื้อชาติได้จริงหรือไม่ หลังจากที่มีมลายาได้รับเอกราชไปแล้วใน ค.ศ. 1957

คำสำคัญ: ตนกูอัปดุล ราห์มาน, การสร้างชาติมาเลเซีย, มาเลเซีย

Abstract

Racial conflicts among Malays, Chinese, and Indian people in Malaya were one of historical outcome of British and Japanese colonialism. Before Malaya gained independence, the British government demanded racial harmony in the country. Tunku Abdul Rahman (1908-1990), the first Prime Minister of Malaysia, brought up leaders of three races into the Alliance party. These leaders were from the United Malays National Organization (UMNO); Malaysian Chinese Association (MCA); and Malaysian Indian Congress (MIC). He thought that this gathering would be the first step to resolve racial conflicts after Malayan independence. This article examines how Tunku Abdul Rahman created a Malayan nation and what Tunku Abdul Rahman thought about building racial harmony among Malays, Chinese, and Indians before independence.

This study finds that before establishing the Alliance Party, Tunku Abdul Rahman had demanded that rights and benefits be granted only to Malay people, which showed Malaya as the nation of the Malay race. After establishing the Alliance Party, Tunku Abdul Rahman's role was transformed to leader offering rights and benefits to all races. By promoting inter-communalism among the UMNO, MCA, and MIC, the Alliance could gain support from a more diverse population and persuade the British government to proclaim independence. These findings may be helpful in understanding whether Tunku Abdul Rahman could actually build harmony while racial conflicts still remain?

Keywords: Tunku Abdul Rahman, Malaysian nation-building, Malaysia

1. บทนำ

ตนกูอัปดุล ราห์มานเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของสหพันธ์มลายา (หรือมาเลเซียใน ค.ศ. 1963) บทบาททางการเมืองของเขาเริ่มต้นเมื่อเขาเป็นหัวหน้าพรรคอัมโนใน ค.ศ. 1951 และตั้งแต่ ค.ศ. 1952-1957 เขาได้เป็นผู้นำที่พยายามประสานผลประโยชน์ระหว่างชาวมลายู จีน และอินเดีย เพื่อให้รัฐบาลอังกฤษเห็นว่าประชาชนในมลายาสามารถอยู่ร่วมกันได้ แม้ว่าการสร้างชาติของตนกูอัปดุล ราห์มานและสหพรรคจะถูกทำลายจากรัฐบาลอังกฤษ และกลุ่มพรรคการเมืองที่ไม่ได้อยู่ในสหพรรค แต่การรวมตัวกันทางเชื้อชาตินี้กลับเป็นที่ยอมรับของผู้คนจำนวนมาก ซึ่งสหพรรคสามารถชนะการเลือกตั้งตั้งแต่ ค.ศ. 1952-1955 โดยตลอด การศึกษาถึงเอกภาพทางเชื้อชาติ และแนวทางการสร้างชาติมาเลเซียของตนกูอัปดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1957 จะอธิบายให้เห็นถึง แนวคิดของเขาต่อการประสานผลประโยชน์ร่วมกับผู้นำเชื้อชาติอื่นๆ ในสหพรรค ผ่านบริบทการเมืองมาเลเซียในช่วงเวลา ค.ศ. 1951-1957

2. ประวัติของตนกูอัปดุล ราห์มาน

ตนกูอัปดุล ราห์มานเกิดวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1903 ในอลอร์สตาร์ (Alor Star) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐเกดะห์ บิดาของเขาคือ “สุลต่านอับดุล ฮามิด” (Sultan Abdul Hamid) และมารดาคือ “มาเจ๊ะ เมนเจลารา” (Mache Menjelara) ซึ่งเป็นชาวสยาม ก่อนอายุ 10 ขวบ

ตนกูอัปดุล ราห์มานเรียนหนังสือในโอลด์สตาร์ และย้ายไปเรียนที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ใน ค.ศ. 1913 แต่ต้องกลับมาเรียนที่ “ปีนังฟรีสกูล” (Penang Free School) ใน ค.ศ. 1916 เมื่อตนกูอัปดุล ราห์มานเรียนจบ เขาได้ศึกษาต่อด้านกฎหมายและประวัติศาสตร์ที่วิทยาลัยเซนต์แคทเธอรีน (St. Catherine's College) แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge) จนจบการศึกษาใน ค.ศ. 1925 ตนกูอัปดุล ราห์มานตั้งใจที่จะเรียนให้จบเนติบัณฑิต แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เขาจึงกลับมาอยู่ที่รัฐเกดะห์ และตั้งใจที่จะรับราชการแทนระหว่าง ค.ศ. 1931-1945 เขาได้รับราชการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารของรัฐเกดะห์ตามที่ต่างๆ ได้แก่ เมืองคูลิม (Kulim) เมืองกัวลาเนรัง (Kuala Nerang) เกาะลังกาวิ (Langawi) และสุโงปัดตานี (Sungei Patani)

เมื่อญี่ปุ่นได้บุกเข้ามาที่มลายาในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ตนกูอัปดุล ราห์มานยังคงทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่บริหารของรัฐเกดะห์ อีกทั้งยังต้องทำงานด้านสวัสดิการเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ถูกเกณฑ์มาทำงานสร้างทางรถไฟสายมรณะในสยามอีกเช่นกัน แม้ว่าหลังสงครามยุติ คอมมิวนิสต์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวจีนจะสร้างความเสียหายให้กับมลายา และชาวมลายูเป็นอย่างมาก แต่สถานการณ์ที่ทำให้ตนกูอัปดุล ราห์มานรู้สึกตึงเครียดกว่าคือ เขาไม่สามารถขัดขวางการลงนามของสุลต่านเพื่อมอบอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐเกดะห์ให้กับรัฐบาลอังกฤษ ซึ่งเป็นผลให้ใน ค.ศ. 1946 รัฐบาลอังกฤษสามารถใช้ “สหภาพมลายู” (Malayan Union) ปกครองมลายาได้ ตนกูอัปดุล ราห์มานตัดสินใจเดินทางไปอังกฤษใน ค.ศ. 1946 เพื่อสอบเนติบัณฑิตให้ผ่าน เมื่อเขาเรียนจบและกลับมาที่มลายาใน ค.ศ. 1949 เขาได้เป็นหัวหน้าพรรคอัมโนสาขารัฐเกดะห์

เมื่อดาโต๊ะ ออนน์ บิน จาฟาร์ (Dato Onn bin Ja'afar) ลาออกจากตำแหน่งหัวหน้าพรรคอัมโน ตนกูอับดุล ราห์มานได้รับเชิญให้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าพรรค ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาเข้าสู่การเมืองอย่างจริงจังตั้งแต่ ค.ศ. 1951 เป็นต้นมา ในเวลาต่อมา ตนกูอับดุล ราห์มาน ได้เป็นผู้นำของสหพรรค ซึ่งเป็นการรวมตัวของพรรคอัมโน พรรคเอ็มซีเอที่เป็นตัวแทนของชาวจีน และพรรคเอ็มไอซีที่เป็นตัวแทนของชาวอินเดีย และเมื่อสหพรรคชนะการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1955 เขาได้ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานผลประโยชน์ระหว่างเชื้อชาติ และประกาศเอกราชให้กับมลายาใน ค.ศ. 1957 ตนกูอับดุล ราห์มานเป็นผู้นำของประเทศจนถึง ค.ศ. 1970 หลังจากทีลาออกจากตำแหน่ง ตนกูอับดุล ราห์มานได้เป็นเลขาธิการในองค์การประชุมกลุ่มประเทศมุสลิมหรือโอไอซี (Organization of Islamic Conference-OIC) ที่เมืองเจดดา และในเวลาต่อมา เขาได้เขียนบทความในหนังสือพิมพ์เดอะสตาร์ (The Star) เพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในมาเลเซีย อีกทั้งยังเป็นผู้นำในองค์การเปอร์คิม (the Malayan Muslim Welfare Organization-PERKIM) อีกเช่นกัน ตนกูอับดุล ราห์มานถึงแก่อนิจกรรมในวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1990 ที่กัวลาลัมเปอร์ขณะที่อายุได้ 87 ปี

3. บริบทการเมืองมลายาและแนวคิดการสร้างชาติ มลายาของตงกูอับดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1957

ความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในสังคมมลายามาอย่างยาวนาน อย่างไรก็ตามชัยชนะระหว่างพรรคอัมโนและเอ็มซีเอในการเลือกตั้ง ค.ศ. 1952 ได้แสดงให้เห็นว่าความร่วมมือระหว่างเชื้อชาติสามารถเกิดขึ้นได้ ด้วยบริบทการเมืองดังกล่าวนี้ทำให้ตงกูอับดุล ราห์มานพยายามสร้างความเป็นเอกภาพระหว่างเชื้อชาติอย่างไรก็ตามความเป็นเอกภาพกลับเป็นปัญหา เมื่อผู้นำชาวจีนและอินเดียต้องการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเชื้อชาติตนเอง ในขณะที่ผู้นำชาวมลายูต้องการสิทธิพิเศษมากกว่าคนเชื้อชาติอื่นๆ ดังนั้น ในฐานะที่ตงกูอับดุล ราห์มานเป็นผู้นำรัฐบาลของคนทั้งสามเชื้อชาติ เขาจะสร้างชาติด้วยวิธีไหนและมีแนวคิดอย่างไร เพื่อให้เอกภาพเกิดขึ้นได้ก่อนที่มลายาจะได้รับเอกราช

3.1 การร่วมมือแบบชุมชนนิยมระหว่างพรรคอัมโน และ เอ็มซีเอ และชัยชนะเหนือพรรคไอเอ็มพี (Independent of Malaya Party-IMP)

“ความเป็นชุมชนนิยม” (communalism) เกิดขึ้นในสังคมมลายาตั้งแต่รัฐบาลอังกฤษนำชาวจีนและชาวอินเดียเข้ามาอาศัยในมลายา ซึ่งเป็นผลให้มาเลเซียเป็นประเทศพหุสังคมที่ประกอบไปด้วยคนสามเชื้อชาติได้แก่ชาวมลายู จีน และอินเดีย การปกครองของรัฐบาลอังกฤษและญี่ปุ่นทำให้คนทั้งสามเชื้อชาติไม่สามารถรวมตัวกันได้ ซึ่งเป็นผลให้เกิดความแตกต่างระหว่างชาวมลายู จีน และอินเดียในด้านเศรษฐกิจและการศึกษา ความแตกต่างดังกล่าวทำให้คนทั้งสามเชื้อชาติสร้าง

อัตลักษณ์และนิยามของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็สร้างภาพลักษณ์ที่มีต่อคนเชื้อชาติอื่นเพื่อให้แตกต่างจากเชื้อชาติตนโดยทั่วไปชาวมลายูมองว่าตนเองเป็นมุสลิม ใช้ภาษามลายู ใช้ชีวิตเรียบง่าย ให้ความจงรักภักดีต่อสุลต่าน และนิยามว่าตนเองเป็น “กวมิบูตฺร” หรือคนพื้นถิ่นที่เป็นเจ้าของมลายา ดังนั้นชาวมลายูจึงมองว่า เชื้อชาติตนมีสิทธิในด้านต่างๆ มากกว่าคนเชื้อชาติอื่นๆ และไม่นิยมชมชอบชาวจีนมากนัก เพราะเกรงว่าชาวจีนจะเข้ามามีอิทธิพลทางการเมืองและเศรษฐกิจเหนือชาวมลายู ในขณะเดียวกันชาวจีนมองว่าตนเองเป็นเชื้อชาติที่ใช้ภาษาจีน เป็นคนขยันขันแข็งรักความก้าวหน้าในชีวิต และมองว่าตนเป็นผู้ที่สร้างความเจริญรุ่งเรืองให้กับมลายา ซึ่งส่วนใหญ่ชาวจีนจะไม่นิยมชมชอบชาวมลายู เพราะมองว่าชาวมลายูรักสบายไม่ใส่ใจกับความก้าวหน้าในชีวิต และพึงพารัฐบาลอังกฤษเสมอมา¹ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม พัฒนาการในประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่า อังกฤษพยายามทำลายความเป็นชุมชนนิยมโดยนำเอา “สหภาพมลายู” มาใช้ปกครองมลายาใน ค.ศ. 1946 ซึ่งสนับสนุนให้ชาวมลายู ชาวจีน และชาวอินเดียนได้รับสัญชาติที่เหมือนกัน และมีสิทธิทางการเมืองเท่าเทียมกัน สหภาพมลายูได้สะท้อนให้เห็นแนวคิด “ความไม่เป็นชุมชนนิยม” (non-communalism) ในมลายา เพราะสหภาพมลายูต้องการให้เกิดความเป็น “เอกภาพ” ในสังคม โดยให้ชาวมลายู จีน และอินเดียนมีสัญชาติเดียวกัน และไม่ยึดมั่นในเชื้อชาติของตนไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติมลายู จีน หรืออินเดียน²

¹ Milton Jacob Esman, *Administration and Development in Malaysia* (Ithaca, New York: Cornell University Press, 1972), 17-21.

² พัชรินทร์ สอนวิจิตรปัญญา, *นโยบายการศึกษากับการสร้างเอกภาพใน*

ผลลัพธ์ที่อังกฤษไม่ได้คาดคิดมาก่อนจึงเกิดขึ้น เมื่อความเป็นชุมชนนิยมของชาวมลายูเริ่มเปลี่ยนเป็น “การเมืองแบบชุมชนนิยม” เพราะชาวมลายูไม่พอใจที่เชื้อชาติตนในฐานะที่เป็นภุมินบุตรกำลังสูญเสียสิทธิทางการเมืองให้กับชาวจีนและชาวอินเดีย เพราะฉะนั้นชาวมลายูจึงรวมตัวกันภายใต้การนำของดาโต๊ะ ออนน์ จนสามารถก่อตั้งพรรคอัมโนขึ้น จุดประสงค์ของการก่อตั้งคือ การต่อต้านสหภาพมลายูที่ให้สิทธิการเป็นพลเมืองแก่ชาวจีนและชาวอินเดีย การต่อต้านของพรรคอัมโนในกลายเป็นผลสำเร็จจนอังกฤษต้องยอมเจรจากับสุลต่านและตัวแทนจากพรรคอัมโนเพื่อร่าง “สหพันธ์มลายา” (Federation of Malaya) มาปกครองมลายาใน ค.ศ. 1948 และยกเลิกสหภาพมลายู สหพันธ์มลายาทำให้ชาวมลายูได้รับสิทธิพิเศษในการถือสัญชาติ ซึ่งเป็นผลให้คนที่มีเชื้อชาวมลายูได้รับสิทธิในการถือสัญชาติน้อยลง

อย่างไรก็ตามคนบางกลุ่มกลับไม่พอใจสหพันธ์มลายา และได้ก่อตัวขึ้นเป็นกลุ่มเอเอ็มซีเจเอ-ปูเตอรา (All-Malaya Council of Joint Action-Center of People's Power หรือ AMCJA-PUTERA) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มระหว่างคนที่เป็นชาวมลายูและมีเชื้อชาวมลายู กลุ่มเอเอ็มซีเจเอ-ปูเตอราต้องการให้เกิดความเท่าเทียมในสังคมมลายา รักษาวัฒนธรรมของชาวมลายู และเรียกร้องให้มีการปกครองตนเองทันที แต่ข้อเรียกร้องดังกล่าวกลับไม่ได้ผล เพราะรัฐบาลอังกฤษไม่เห็นด้วย ซึ่งเป็นผลให้กลุ่มนี้ต้องสลายตัวในเวลาต่อมาอันเป็นผลให้ “พรรคเอ็มซีพี” (Malayan Communist Party – MCP) ซึ่งเป็นผู้ให้การสนับสนุนหลักในกลุ่มเอเอ็มซีเจเอ-ปูเตอรา ต้องยกเลิกการต่อสู้แบบสันติวิธี และเปลี่ยน

สังคมของประเทศมาเลเซีย (สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2529), 35.

มาต่อต้านรัฐบาลอังกฤษในแบบกองโจรแทนตั้งแต่นั้น ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา

ช่วงเวลาใกล้เคียงกันนี้ การเมืองแบบชุมชนนิยมของคนเชื้อชาติอื่น ๆ ยังไม่ชัดเจนมากเท่ากับการเมืองแบบชุมชนนิยมของชาวมลายูมากนัก แม้ว่าสหภาพมลายูจะมอบสิทธิการถือสัญชาติอย่างเท่าเทียมให้กับชาวจีนและชาวอินเดีย แต่คนจากทั้งสองเชื้อชาติกลับไม่สามารถรวมตัวอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อปกป้องสหภาพมลายูได้ ซึ่งเห็นได้จากกลุ่มสหพันธ์หอการค้าจีน (Chinese Chambers of Commerce) และพรรคเอ็มไอซีไม่สามารถปกป้องสหภาพมลายูเพื่อผลประโยชน์ของตนเองได้ อีกทั้งการก่อตั้งพรรคเอ็มซีเอใน ค.ศ. 1949 กลับเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจของกลุ่มเชื้อชาติตน และทำงานร่วมกับรัฐบาลอังกฤษเพื่อให้ชาวจีนที่สนับสนุนพรรคเอ็มซีพี เข้าร่วมกับพรรคตน ซึ่งเป็นหนึ่งในมาตรการที่รัฐบาลอังกฤษพยายามแก้ไขปัญหากองโจรคอมมิวนิสต์ในมลายู³

ความเป็นชุมชนนิยมที่เข้มแข็งในกลุ่มผู้นำของชาวมลายูเป็นผลให้ผู้เฝ้าบางคนในพรรคเอ็มไอซีเริ่มมองว่าตนเองกลายเป็นผู้นำระดับชาติและมองสภาพปัญหาของมลายูขยายขอบเขตมากไปกว่าแค่ชุมชนของชาวมลายูเท่านั้น ความคิดดังกล่าวเกิดขึ้นกับดาโต๊ะ ออนันท์และกลุ่มผู้นำบางคนที่สนับสนุนเขา⁴ เพราะเมื่ออังกฤษประกาศภาวะฉุกเฉินต่อ

³ Raj Kumar Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia* (New Delhi: Radiant, 1980), 75-81.

⁴ Chuleeporn Virunha, "Visions of Independence in Malaya: 1945-1955," (M.A. thesis, University of New South Wales, 1980), 96.; Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 68.

กองโจรคอมมิวนิสต์เมื่อ ค.ศ. 1948 ดาโต๊ะ ออนน์กล่าวว่าปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติจะรุนแรงมากยิ่งขึ้น เขาจึงตัดสินใจที่จะแก้ปัญหาด้วยการรวมชาวมลายูและชาวจีนให้อยู่ในพรรคเดียวกัน ดังนั้นดาโต๊ะ ออนน์จึงจัดให้มีการประชุม “คณะกรรมการประสานงานระหว่างชุมชน” หรือ “ซีแอลซี” (Communities Liaison Committee) ซึ่งประกอบไปด้วยผู้นำสำคัญๆ เช่น ดาโต๊ะ ออนน์ ตัน เซ็ง ล็อก (Tan Cheng Lock) และข้าหลวงใหญ่มัลลาคอลัม แม็กโดนัลด์ (Malcolm McDonald)⁵ อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอในซีแอลซีที่ต้องการให้สัญชาติกับคนที่มิใช่ชาวมลายูกลับถูกคัดค้านเพราะข้อเสนอดังกล่าวอาจนำไปสู่การลดสถานะพิเศษของชาวมลายูในที่สุด⁶ ดาโต๊ะ ออนน์เริ่มถูกวิจารณ์อย่างรุนแรง จนกระทั่งตัดสินใจลาออกจากพรรค ซึ่งเป็นสิ่งที่สภาประชุมสามัญของพรรคอัมโน (UMNO General Assembly) และชาวมลายูมิได้คาดคิดมาก่อน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาว่า ดาโต๊ะ ออนน์ยังคงมีอิทธิพลอย่างมากต่อชาวมลายู และไม่มีผู้นำในพรรคคนใดได้รับความนิยมนักเท่าเขา ในที่สภาประชุมสามัญจึงตัดสินใจเลือกเขาเข้ามาเป็นหัวหน้าพรรคอีกครั้งหนึ่ง⁷

สถานะหัวหน้าพรรคอัมโนของดาโต๊ะ ออนน์ได้สิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1951 เพราะเขาเริ่มวางโครงการเพื่อเอกราชของมลายาซึ่งชาวมลายูและพรรคอัมโนไม่สามารถยอมรับได้ เช่น การเปลี่ยนชื่อพรรคอัมโนจาก *United Malays National Organization* เป็น *United Malayan*

⁵ Ishak bin Tadin, “Dato Onn and Malay Nationalism, 1946-1951,” *Journal of Southeast Asian History* 1, no. 1 (1960), 71-72.

⁶ *Ibid.*, 74-75.

⁷ Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 70.

National Organization ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเปิดกว้างเพื่อรับสมาชิกจากเชื้อชาติอื่นๆ อย่างเต็มรูปแบบ การรวมสิงคโปร์เข้าเป็นส่วนหนึ่งของมลายา และการเสนอให้สถานะพลเมืองกับคนที่มีเชื้อชาติตามทัศนคติของชาวมลายูส่วนใหญ่ ข้อเรียกร้องเหล่านี้ล้วนเป็นภัยต่อเชื้อชาติตนทั้งสิ้น เมื่อดาโต๊ะ ออนันท์กูวิจาร์นอย่างหนัก เขาจึงตัดสินใจลาออกจากพรรคในวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1951 และได้ก่อตั้ง “พรรคไอเอ็มพี” ซึ่งมีแนวคิดที่สนับสนุนความไม่เป็นชุมชนนิยม การลาออกในครั้งนี้ส่งผลให้พรรคอัมโนไม่ได้เรียกร้องให้เขากลับมาเป็นหัวหน้าพรรคอีกครั้ง

หลัง ค.ศ. 1950 พรรคอัมโนได้กลับมาสนับสนุนความเป็นชุมชนนิยมของชาวมลายูอย่างเต็มที่อีกครั้ง เมื่อตนกูอับดุล ราห์มานเข้ามาเป็นหัวหน้าพรรคในวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1951 การลาออกของดาโต๊ะ ออนันท์ทำให้บรรยากาศภายในพรรคค่อนข้างแตกแยก ดังนั้นเมื่อตนกูอับดุล ราห์มานเข้ารับตำแหน่ง เขาต้องพยายามสร้างความเชื่อมั่นให้กับชาวมลายูและสมาชิกในพรรคว่า พรรคอัมโนยังคงทำงานเพื่อสร้างและส่งเสริมสิทธิพิเศษของชาวมลายู อีกทั้งชาวมลายูจะต้องเป็นเชื้อชาติที่กำหนดทิศทางของประเทศในการนำมลายาไปสู่เอกราช ซึ่งแสดงให้เห็นในสุนทรพจน์ครั้งแรกของเขาในฐานะหัวหน้าพรรคว่า “นี่คือประเทศของชาวมลายู และชาวมลายูควรได้รับสิทธิพิเศษนั้น... บางคนได้กล่าวว่าเอกราชควรเป็นของชาว “มลายัน” ใครคือชาวมลายัน ชาวมลายูต้องเป็นคนกำหนดว่ามลายันคือใคร”⁸ ยิ่งไปกว่านั้นความตั้งใจ

⁸ Harry Miller, *Prince and Premier a Biography of Tunku Abdul Rahman Putra Al-Haj* First Prime Minister of the Federation of Malaya (London: Harrap, 1959), 107.

ของตนกัอุบัคดูล ราหฺ์มานที่ต้งการรักษาสัทธิพิเศษของชาวมลายูได้ แสดงให้เห็นว่า แนวคิดของเขาแตกต่างจากดาโต๊ะ ออนนัซึ่งเห็นได้จาก ข้อความที่ตนกัอุบัคดูล ราหฺ์มานกล่าวในเดอะสเตรตส์ไทมส์ว่า “สมาชิกรพรรคอัมโนคนใดที่เข้าร่วมพรรคไอเอ็มพีจะถูกไล่ออกจากพรรค ... เราไม่สนับสนุนให้ครองตำแหน่งได้ทั้งสองพรรค [เพราะ] นโยบายของ ไอเอ็มพี และอัมโนแตกต่างกัน”⁹ การแสดงออกดังกล่าวของเขาได้ สะท้อนให้เห็นว่า ยิ่งพรรคเอ็มไอพีมีนโยบายที่ไม่เป็นชุมชนนิยมมากเท่าใด พรรคอัมโนยิ่งขับเน้นให้เห็นถึงความเป็นชุมชนนิยมมากยิ่งขึ้นเท่านั้น¹⁰

อย่างไรก็ตามตนกัอุบัคดูล ราหฺ์มานต้องพบกับความยากลำบาก เพราะถึงแม้ว่านโยบายที่ต้งการรักษาสัทธิพิเศษของชาวมลายูได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี แต่เมื่อพิจารณาว่าเขาายังไม่มีชื่อเสียงมากเท่ากับ ดาโต๊ะ ออนนั ตนกัอุบัคดูล ราหฺ์มานจึงพยายามอย่างมากเพื่อสร้างฐานมวลชนให้กับตนเองและพรรค Miller (1959) กล่าวว่า ตนกัอุบัคดูล ราหฺ์มานต้องเดินทางทั่วมลายาเพื่อให้ชาวมาเลย์รู้จักเขามากยิ่งขึ้น และสนับสนุนการทำงานของพรรคอัมโน เพราะช่วงเวลาเดียวกันนี้ ดาโต๊ะ ออนนัก็พยายามเพิ่มฐานเสียงให้กับพรรคใหม่ของเขาเช่นกัน¹¹ ดาโต๊ะ ออนนัเป็นที่รู้จักมากกว่า เนื่องจากได้รับการสนับสนุนทั้งจากชาวจีน และชาวอินเดีย รวมทั้งรัฐบาลอังกฤษเอง ข้าหลวงใหญ่เซอร์เฮนรี เกอร์นีย์ (Sir Henry Gurney) ได้พยายามให้พรรคไอเอ็มพีทำงานร่วมกับ

⁹ “Umno Will Expel Onn IMPs,” *The Straits Times*, September 18, 1951, 1.

¹⁰ Chuleeporn, “Visions of Independence in Malaya,” 99.

¹¹ Miller, *Prince and Premier*, 108-109.

พรรคเอ็มซีเอของตัน เซ็ง ลีออค เพื่อสร้างพรรคการเมืองที่ไม่เน้นความเป็นชุมชนนิยม ดังนั้นดาโต๊ะ ออนนิจจึงสามารถอ้างได้ว่า พรรคของเขาเข้มแข็งที่สุดในสภานิติบัญญัติแห่งสหพันธ์ เพราะพรรคไอเอ็มพีมีคนหลากหลายเชื้อชาติเป็นสมาชิกและให้การสนับสนุน¹²

การแข่งขันระหว่างพรรคอัมโนกับพรรคไอเอ็มพีได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อรัฐบาลอังกฤษประกาศให้มีการเลือกตั้งระดับเทศบาลที่กัวลาลัมเปอร์ ใน ค.ศ. 1952 ก่อนการเลือกตั้งมาถึงพรรคไอเอ็มพีได้ประกาศโจมตีพรรคอัมโนว่า “ความเป็นชุมชนนิยมถือว่าเป็นหายนะต่อมลายา และพรรคไอเอ็มพีต่อต้านการเมืองแบบดังกล่าวแน่นอน ... ถ้าหากมี [ใครก็ตาม] สนับสนุนความเป็นชุมชนนิยมในสภาเทศบาลจะต้องถูกไล่ออกจากพรรค” ตัน เซ็ง ลีออคหัวหน้าพรรคเอ็มซีเอ ให้ความสนใจกับแนวคิดแบบไม่ใช่ชุมชนนิยมของพรรคไอเอ็มพี เพราะเขามองว่าแนวคิดเช่นนี้น่าจะช่วยเหลือสวัสดิการให้กับชาวจีนได้ และชาวจีนจะสนับสนุนพรรคของตนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามดาโต๊ะ ออนนิจปฏิเสธที่จะลงเลือกตั้งร่วมกับพรรคเอ็มซีเอ สาขาซลังอร์ เซอร์เฮนรี ลี (Sir Henry Lee) หัวหน้าพรรคเอ็มซีเอ สาขาซลังอร์ ผิดหวังที่ถูกดาโต๊ะ ออนนิจเพิกเฉย แต่กระนั้นเมื่อเขาเห็นโอกาสว่ายะหียา บิน ดาโต๊ะ อับดุล ราห์มาน (Yahya bin Dato Abdul Rahman) สมาชิกพรรคอัมโนกำลังขาดแคลนทุนทรัพย์เพื่อลงเลือกตั้งในกัวลาลัมเปอร์ เซอร์เฮนรี ลีจึงให้การสนับสนุนและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันเพื่อลงเลือกตั้งในกัวลาลัมเปอร์¹³ การร่วมมือระหว่างพรรคอัมโนและพรรคเอ็มซีเอด้วยความบังเอิญเช่นนี้ ทำให้ทั้งสองพรรคสามารถเอาชนะพรรคเอ็มไอพีไปถึง 9 ที่นั่ง จาก 12 ที่นั่ง ใน

¹² Ibid., 109.

¹³ Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 84-87.

ขณะที่พรรคเอ็มไอพีได้ไปเพียงแค่ 2 ที่นั่งเท่านั้น แม้ว่าพรรคไอเอ็มพี จะเข้มแข็ง แต่การเลือกตั้งในครั้งนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า สถานมวลงชนใน แต่ละเชื้อชาติให้การสนับสนุนต่อพรรคที่เป็นตัวแทนเชื้อชาติตนเอง มากกว่า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเป็นชุมชนนิยมคือสิ่งที่ผู้คนส่วนใหญ่ ต้องการ โดยเฉพาะชาวมลายูที่ยังคงให้การสนับสนุนพรรคอัมโนอย่าง เหนียวแน่น อีกทั้งยังลงคะแนนเสียงให้กับพรรคเอ็มซีเอเช่นเดียวกัน

ความสำเร็จโดยบังเอิญเช่นนี้ทำให้ผู้นำทั้งสองพรรคมีแรง บันดาลใจที่จะคว้าชัยชนะในการเลือกตั้งครั้งต่อไป¹⁴ ผลของการเลือก ตั้งได้แสดงให้เห็นว่า บทบาทของพรรคไอเอ็มพีเริ่มสิ้นสุดลงแล้ว และ การเลือกตั้งได้ทำให้การรวมตัวระหว่างอัมโน และเอ็มซีเอเริ่มขยายตัว ไปถึงการรวมตัวระดับชาติ¹⁵ ตนกูอับลูล ราห์มานมองเห็นหนทางที่ทั้ง สองพรรคจะสามารถทำงานร่วมกันเพื่อนำพามลายาไปสู่เอกราชได้ เขา หวังว่าอัมโนจะสามารถรักษาคำมั่นของตนเองไว้ และทำงานร่วม กับพรรคเอ็มซีเอ โดยยอมรับในการร่วมมือระหว่างเชื้อชาติ หรือความ เป็นชุมชนนิยมร่วมกัน แต่จะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นการเมืองแบบมิใช่ ชุมชนนิยมอย่างแน่นอน¹⁶

ผลการเลือกตั้งที่กัวลาลัมเปอร์ทำให้สถานการณ์ภายในพรรค เอ็มซีเอเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง เดิมทีสมาชิกในพรรคให้ความสนใจ แค่สวัสดิการของชาวจีน แต่ตอนนี้สมาชิกจำนวนมากเริ่มผลักดันให้

¹⁴ Chuleeporn, "Visions of Independence in Malaya," 103.

¹⁵ Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 88.

¹⁶ "UMNO CHIEF WANTS MORE MERGERS," *The Straits Times*, September 28, 1952: 5.

พรรคเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองมากยิ่งขึ้น¹⁷ กลุ่มผู้นำในพรรค เอ็มซีเอเริ่มตระหนักว่า การทำงานร่วมกับพรรคอัมโนจะส่งผลดีกับพรรค เอ็มซีเอมากกว่าทำงานร่วมกับพรรคไอเอ็มพี เนื่องจากจากสาเหตุหลาย ประการ ได้แก่ ประการแรก ดาโต๊ะ ออนันท์จะไม่ได้รับความนิยมจาก ชาวมลายู ประการที่สอง สมาชิกในพรรคเห็นแนวโน้มแล้วว่า พรรค ไอเอ็มพีต้องลดทอนสถานะและบทบาทของพรรคเอ็มซีเออย่างแน่นอน ประการที่สาม บุคลิกส่วนตัวของตันกูอัปดุล ราห์มานที่ดูเรียบง่ายและเป็นมิตรมากกว่าดาโต๊ะ ออนันท์ทำให้สมาชิกของพรรคสะดวกใจที่จะ ทำงานร่วมกับพรรคอัมโนมากกว่า ประการที่สี่ สมาชิกบางส่วนในพรรค ยังคงมีแนวคิดแบบชุมชนนิยม ที่ต้องการปกป้องผลประโยชน์และ อัตลักษณ์ของชาวจีน มากกว่าที่จะสลายความเป็นชุมชนนิยมลงตาม แนวคิดของดาโต๊ะ ออนันท์ ผลลัพธ์จากการเปลี่ยนพันธมิตรทางการเมือง ทำให้พรรคไอเอ็มพีเริ่มอ่อนแอลง เพราะชาวมลายูและชาวจีนให้การ สนับสนุนการรวมตัวระหว่างอัมโนและเอ็มซีเอมากกว่า

การร่วมมือระหว่างพรรคอัมโนและเอ็มซีเอได้พัฒนาเป็น “สหพรรค” อย่างสมบูรณ์ ตันกูอัปดุล ราห์มานและสมาชิกทั้งสองพรรค ได้เข้าร่วมประชุมร่วมกันอยู่ตลอด และพยายามเข้าไปมีบทบาทในระดับ ชาติ ซึ่งเห็นตัวอย่างได้จาก สุนทรพจน์ของเขาในการชุมนุมครั้งแรก ระหว่างจีนและมลายูที่ Miller (1959) บันทึกไว้ว่า “‘เอกภาพ’ ที่เกิดขึ้น ในกัวลาลัมเปอร์ อาจพิสูจน์ให้เห็นถึงการเริ่มต้นที่จะร่วมมือซึ่งกันและ กันในประเด็นที่สำคัญมากยิ่งขึ้นไปอีก”¹⁸ จนถึงเวลานี้แนวคิดของทั้งสองพรรคได้ดำเนินไปในทิศทางเดียวกันว่า จะสร้างความเป็นชุมชน

¹⁷ Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 89-90.

¹⁸ Miller, *Prince and Premier*, 114.

นิยมร่วมกัน กล่าวคือทั้งอัมโนและเอ็มซีเอได้ทำงานร่วมกันเพื่อปกป้องอัตลักษณ์ และผลประโยชน์ของเชื้อชาติตนเอง โดยที่ทั้งสองพรรคจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของแต่ละเชื้อชาติตน และดึงดูดเสียงสนับสนุนจากกลุ่มเชื้อชาติตนเพื่อชนะการเลือกตั้ง ยิ่งไปกว่านั้นการรวมตัวเป็นสหพรรคอีกนัยหนึ่ง คือการเอาชนะพรรคไอเอ็มพีและแสดงให้เห็นว่าความเป็นชุมชนนิยมคือสิ่งที่คนส่วนใหญ่ในมลายาต้องการ

ความบังเอิญที่ทั้งสองพรรคชนะการเลือกตั้งจนสามารถสร้างความร่วมมือซึ่งกันและกันเป็นสหพรรค ทำให้ตนกูอับดุล ราห์มานและผู้นำในพรรคอัมโนมองเห็นทิศทางที่เอาชนะพรรคไอเอ็มพีของดาโต๊ะฮอนนีได้ ในแง่หนึ่ง เนื่องจากชาวมลายูโดยส่วนใหญ่สนับสนุนสหพรรคมากกว่า และผู้ที่มีสิทธิ์ลงคะแนนส่วนใหญ่เป็นชาวมลายูมากกว่าชาวจีน จึงทำให้ตนกูอับดุล ราห์มานและผู้นำในพรรคอัมโนตระหนักได้ว่าสหพรรคได้รับความนิยมจากประชาชนเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งสามารถผลักดันให้สหพรรคมีบทบาทนำในมลายา เพื่อต่อรองประเด็นที่สำคัญต่อชาติกับรัฐบาลอังกฤษได้ ซื่อแท้จึงจริงดังกล่าวปรากฏให้เห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อในเวลาต่อมา สหพรรคได้เจรจาร่วมกันถึงการเลือกตั้งในระดับสหพันธ์และการประกาศเอกราช ก่อนที่รัฐบาลอังกฤษจะดำเนินการประชุมในประเด็นดังกล่าว ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าสหพรรคจริงจังกี่จะทำงานเพื่อชาติอย่างแท้จริง

3.2 การต่อสู้ระหว่างสหพรรคกับรัฐบาลอังกฤษ เพื่อเรียกร้องเอกราชให้แก่มลายา

แม้ว่าสหพรรคได้รับความนิยมอย่างล้นหลามจากประชาชนจนสามารถเอาชนะพรรคไอเอ็มพีได้สำเร็จ แต่เมื่อสหพรรคพยายามให้รัฐบาลอังกฤษจัดการเลือกตั้งระดับสหพันธ์ และเรียกร้องเอกราช รัฐบาลอังกฤษกลับมีท่าทีไม่ค่อยเป็นมิตรนัก เมื่อเซอร์เจอราร์ด เทมเพลอร์ หรือนายพลเทมเพลอร์ (Sir Gerald Templer-General Templer) ได้รับแต่งตั้งให้เป็นข้าหลวงใหญ่เมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1952 แทนที่เซอร์เฮนรี เกอร์นีที่ถูกกองโจรคอมมิวนิสต์ลอบสังหารในวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1951 เขาตั้งใจที่ปราบคอมมิวนิสต์ให้สิ้นซาก โดยประกาศมาตรการที่จะจัดการกับคอมมิวนิสต์ว่า “... การก่อการร้ายของคอมมิวนิสต์ทำให้ความก้าวหน้าทางการเมือง และการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งความผาสุกของประชาชนต้องล่าช้าลง ฉะนั้นงานชิ้นแรกคือ จะต้องฟื้นฟูกฎหมาย และระเบียบวินัย เพื่อจะได้ขจัดอุปสรรคต่อความก้าวหน้าให้พ้นไป”¹⁹ รัฐบาลอังกฤษจะไม่ละทิ้งความรับผิดชอบในมลายา จนกว่าประชาชนจะสบายใจได้ว่าการก่อการร้ายของคอมมิวนิสต์จะถูกกำจัดให้หมดสิ้นไป อีกทั้งการร่วมมือระหว่างทุกๆ ชุมชนจะได้รับการสถาปนาขึ้นอย่างแน่นนอน ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่สามารถทำให้การปกครองตนเองเกิดขึ้นได้อย่างเป็นจริงและมั่นคง²⁰

¹⁹ ข้อความข้างต้น ผู้ศึกษานำมาจากการแปลของหนังสือ *การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์* ซึ่งอ้างอิงมาจาก แอน. เจ. ไรอัน, *การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์*, บรรณาธิการโดย ทักซ์ เฉลิมเตริยรณ, แปลโดย ม.ร.ว. ประกายทองศิริสุข (กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2526), 251-152.

²⁰ Miller, *Prince and Premier*, 116.

การเลือกตั้งที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่า “การร่วมมือระหว่างทุกๆ ชุมชน ซึ่งจะนำไปสู่การปกครองตนเองของมลายา” ตามที่นายพล เทมเปเลอร์กล่าว สามารถเกิดขึ้นได้จริง (ระหว่างพรรคัมโนที่เป็นตัวแทนของชาวมลายูและพรรคเอ็มซีเอที่เป็นตัวแทนของชาวจีน) แม้ว่าไม่ครอบคลุมไปถึงทุกชุมชนในมลายาก็ตาม อย่างไรก็ตาม จากการศึกษพบว่า นายพลเทมเปเลอร์ไม่เป็นมิตรกับสหพรรค และตนถูกอับดุล ราห์มานมากนัก ในขณะที่ Miller (1959) ให้การชื่นชมว่าเทมเปเลอร์สามารถขับไล่พรรคเอ็มซีพีหรือคอมมิวนิสต์ให้พ้นไปจากมลายาได้²¹ งานเขียนชิ้นอื่นๆ กลับมองในทิศทางตรงกันข้าม เช่น Vorys (1976) กล่าวว่า การรวมตัวแบบชุมชนนิยมจนสามารถชนะการเลือกตั้งไม่ได้ เป็นสิ่งที่เทมเปเลอร์ปรารถนา เขาพยายามใช้รัฐบาลและสุลต่านเป็น เครื่องมือในการถ่วงดุลกับสหพรรค เพื่อไม่ให้เกิดการร่วมมือแบบชุมชนนิยม ขยายตัวมากขึ้น²² Shome (2002) มองว่า เทมเปเลอร์ได้ทำลาย สัมพันธภาพที่เพิ่มพูนระหว่างตนถูกอับดุล ราห์มาน กับรัฐบาลอังกฤษในการเรียกร้องเอกราช เขาไม่สนใจต่อข้อเรียกร้องของประชาชนที่ต้องการเอกราช และพยายามเลื่อนการเลือกตั้งของสหพันธ์ออกไปจนกว่าจะถึง ค.ศ. 1957 นอกจากนั้น อังกฤษยังต้องการหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากมลายา จึงไม่ต้องการให้เอกราชมาถึงโดยเร็ว²³ ระหว่าง ค.ศ. 1953 และ 1954 สหพรรคได้เผชิญกับการคัดค้านจากรัฐบาลอังกฤษใน ประเด็นการเลือกตั้งระดับสหพันธ์และสภานิติบัญญัติอยู่บ่อยครั้ง โดยมีพรรคไอเอ็มพีคอยให้การสนับสนุนรัฐบาลอังกฤษอยู่เบื้องหลัง

²¹ Ibid., 115.

²² Vorys, *Democracy without Consensus*, 109.

²³ Anthony Shome, *Malay Political Leadership* (London: Routledge Curzon, 2002), 67-71.

เมื่อพรรคไอเอ็มพีแพ้การเลือกตั้งอยู่หลายครั้ง ดาโต๊ะ ออนันจึงพยายามสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับรัฐบาลอังกฤษ เพื่อให้พรรคของตนกลับมา มีบทบาทอีกครั้งหนึ่ง เมื่อรัฐบาลอังกฤษนำเอา “ระบบรัฐสภา” มาใช้ ดาโต๊ะ ออนันต์ตอบรับคำเชิญให้ทำงานอยู่ในกระทรวงมหาดไทย (Home Affairs) ในขณะที่ตนถูกขับดู รำห์มานไม่รับตำแหน่งใดๆ เลย²⁴ เพราะเขาตัดสินใจที่จะทุ่มเทให้กับสหพรรคมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้น พรรคไอเอ็มพียังได้เปรียบกว่าสหพรรคในแง่ที่ว่า เจ้าหน้าที่ระดับสูงในสภานิติบัญญัติแห่งสหพันธ์เป็นสมาชิกในพรรคไอเอ็มพี อีกทั้งดาโต๊ะ ออนันยังสนิทกับเหล่ามุขมนตรี (Menteri Besar) ในแต่ละรัฐอีกด้วย²⁵ จึงทำให้ไอเอ็มพีเป็นพรรคการเมืองที่เป็นเสียงส่วนใหญ่ในสภานิติบัญญัติแห่งรัฐและสหพันธ์ ดังนั้นพรรคไอเอ็มพีจึงใช้ความได้เปรียบดังกล่าวให้การสนับสนุนรัฐบาลอังกฤษและโจมตีสหพรรค โดยเฉพาะในประเด็นที่สามารถทำให้การรวมตัวแบบชุมชนนิยมแตกแยกได้

พรรคไอเอ็มพีเริ่มต้นโจมตีการขายลอตเตอรีของพรรคเอ็มซีเอเดิมที่พรรคเอ็มซีเอได้รับอนุญาตจากรัฐบาลอังกฤษให้ขายลอตเตอรีซึ่งเป็นการนำรายได้มาสร้างสวัสดิการให้กับชาวจีนใน “หมู่บ้านใหม่” (New Village) เพื่อให้ชาวจีนหันมาสนับสนุนรัฐบาลอังกฤษและพรรคเอ็มซีเอ แทนพรรคเอ็มซีพีที่เป็นคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตาม เมื่อการเลือกตั้งผ่านไป พรรคไอเอ็มพีได้ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับรายได้จากการขายลอตเตอรีว่าถูกนำไปใช้เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวในทางการเมืองหรือไม่

²⁴ Cheah Boon Kheng, *Malaysia: The Making of a Nation* (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2002), 8.

²⁵ Gordon P. Means, *Malaysian Politics* (New York: New York University Press, 1970), 137.

และยื่นเสนอต่อสภานิติบัญญัติเพื่อตรวจสอบ รัฐบาลอังกฤษตอบรับ
ข้อเรียกร้อง และเริ่มเข้าควบคุมการขายนอตเตอรีของพรรคเอ็มซีเอด้วย
มาตรการต่างๆ จนในที่สุดในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1953 รัฐบาลอังกฤษ
ได้สั่งห้ามมิให้พรรคเอ็มซีเอขายนอตเตอรีได้อีกต่อไป²⁶ Khong (1984)
กล่าวว่ารัฐบาลอังกฤษไม่ต้องการให้พรรคเอ็มซีเอมีคั้งมากจนเกินไป
ซึ่งเป็นผลให้พรรคเอ็มซีเอมีอิทธิพลเหนือกว่าพรรคอื่นๆ ในมลายาได้
อีกทั้งรัฐบาลอังกฤษยังไม่ต้องการให้เอ็มซีเอนำรายได้จำนวนมาก
แสวงหาผลประโยชน์ทางการเมือง ซึ่งในระยะหลังพรรคเอ็มซีเอเริ่ม
ดำเนินนโยบายที่เป็นอิสระจากรัฐบาลอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น การ
คัดค้านพระราชบัญญัติการศึกษา (Education Ordinance) และพระ
ราชบัญญัติใบอนุญาตและการจดทะเบียนทางธุรกิจ (License and
Registration of Business Ordinance)²⁷ พรรคไอเอ็มพีได้กล่าวโจมตี
สหพรรคว่า อัมโนกำลังขายประเทศให้กับชาวจีนส่วนเอ็มซีเอก็กำลัง
ทำให้มลายากลายเป็น “จังหวัดลำดับที่ 20 ของจีน” เพราะเอ็มซีเอเริ่ม
เอาใจออกห่างรัฐบาล และดำเนินงานเป็นอิสระภายใต้การร่วมมือกับ
พรรคอัมโน ตัน เซียว ซิน (Tan Siew Sin) สมาชิกพรรคเอ็มซีเอจึงกล่าว
โจมตีดาโต๊ะ ออห์นว่า “เขากำลังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติยิ่ง
แย่งลง” อย่างไรก็ตาม นายพลเทมเปิลอร์กลับมีท่าทีที่นิ่งเฉย และยัง
กล่าวอีกว่า “นี่เป็นการแสดงทัศนคติส่วนตัวมากกว่าที่จะเกี่ยวข้องกับ
การเมือง” ซึ่งเป็นการแสดงออกให้เห็นเลยว่า เขาสนับสนุนข้อกล่าวหา

²⁶ Ibid., 137-139.

²⁷ Khong Kim Hoong, *Merdeka! British Rule and the Struggle for Independence Malaya, 1945-1957* (Malaysia: Strategic Information Research Development, 1984), 261-263.

ของไอเอ็มพี²⁸

การวิพากษ์วิจารณ์จากภายนอกเป็นสิ่งที่ตนถูกอับดุล ราห์มานไม่
อาจจะจัดการได้ แต่ถ้าเป็นความขัดแย้งจากภายในสหพรรค เขา
สามารถจัดการให้เกิดความสงบ เนื่องจากมีสมาชิกบางคนคัดค้านการ
รวมตัวเป็นสหพรรค “ดาโต๊ะ ปางลิมะ บุกิต กันตัง” (Dato Panglima
Bukit Gantang) หัวหน้าพรรคอัมโน สาขาเปรัก ไม่เห็นด้วยกับการ
ร่วมมือกับพรรคเอ็มซีเอและแสดงให้เห็นว่าเขาสนับสนุนดาโต๊ะ ออห์น
มากกว่า ตนถูกอับดุล ราห์มานตัดสินใจไล่ดาโต๊ะ ปางลิมะบุกิต กันตัง
ออกจากพรรค เนื่องจากช่วงเวลานี้สหพรรคต้องการความเข้มแข็งและ
ความน่าเชื่อถือมากที่สุด เขาไม่ต้องการให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นภายใน
ซึ่งอาจจะส่งผลเสียให้กับสหพรรคในอนาคตได้²⁹

รัฐบาลอังกฤษและสหพรรคได้เผชิญหน้ากันอย่างตรงไปตรงมา
เมื่อรัฐบาลประกาศในวันที่ 19 มีนาคม ค.ศ. 1953ว่าจะจัดการประชุม
แห่งชาติ (National Conference) ในวันที่ 27 เมษายน เพื่อวางแผน
สร้างเอกภาพและชาติมลายันที่เป็นเอกราช” โดยมีมุขมนตรีจาก 7 รัฐ
เป็นผู้สนับสนุนหลัก ซึ่งได้ประกาศเชิญตัวแทนจากองค์กร และ
พรรคการเมืองทุกพรรคในมลายาให้เข้าร่วมการประชุมนี้ อย่างไรก็ตาม
ก่อนหน้านี้อัมโนและเอ็มซีเอได้ประชุมกัน เพื่อร่างแบบแผนของการ
เลือกตั้งระดับสหพันธ์ เพื่อเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งสหพันธ์ไว้แล้ว
และต้องการให้เอกราชมาถึงภายใน ค.ศ. 1954 เนื่องจากสหพรรคเป็น
ฝ่ายชนะในการเลือกตั้งก่อนหน้า จึงทำให้ทางพรรคไม่รอช้าที่จะ

²⁸ Means, *Malaysian Politics*, 140.

²⁹ *Ibid.*, 139-140.

ดำเนินงานต่อเพื่อให้เอกราชมาถึงโดยเร็ว เมื่อการประชุมเริ่มมาถึง ทุกพรรคถูกกดดันให้ตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมหรือไม่ สหพรรคประกาศว่าทางพรรคจะเข้าร่วมการประชุมด้วยถ้าหากพรรคที่ได้รับคะแนนเสียงมากกว่า [สหพรรค] มีตัวแทนเข้าร่วมมากกว่าพรรคอื่นๆ เพราะสหพรรคมองว่าตนชนะการเลือกตั้งในระดับเทศบาล จึงหวังว่าตนจะเป็นเสียงข้างมากในการประชุมอย่างไรก็ตาม เหล่ามุขมนตรีไม่อาจยอมรับข้อเรียกร้องนี้ได้ สหพรรคจึงตัดสินใจไม่เข้าร่วมประชุม และยืนยันติดต่ออีกว่า ต้องการให้มีการเลือกตั้งในระดับสหพันธ์ภายใน ค.ศ. 1954³⁰ รัฐบาลอังกฤษได้ตอบข้อเรียกร้องดังกล่าว โดยเซอร์โดนัลด์ แมคกิลลิฟเรย์ (Sir Donald MacGillivray) รองข้าหลวงใหญ่ ได้ประกาศว่า หลังการประชุมแห่งชาติ (เมษายน 1953) ไปแล้ว รัฐบาลจะจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกตั้งระดับสหพันธ์ และการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ด้วยเหตุผลที่ต้องการให้การประชุมดังกล่าวเป็นไปอย่างสงบเรียบร้อยก่อน

เมื่อการประชุมแห่งชาติ (เมษายน 1953) มาถึง มีตัวแทนเข้าร่วมจากหลายๆ พรรคโดยพรรคไอเอ็มพีมีตัวแทนเข้าร่วมมากที่สุดและมีพรรคเอ็มไอซี ซึ่งเป็นตัวแทนชาวอินเดียเข้าร่วมด้วยเช่นกัน ในที่ประชุมได้จัดตั้งคณะกรรมการทำงานเพื่อร่างการแผนประกาศเอกราช คณะกรรมการได้วางแผนว่า การเลือกตั้งระดับเทศบาลและระดับรัฐต้องถูกจัดขึ้นมาก่อนการเลือกตั้งระดับสหพันธ์ ซึ่งในระดับสหพันธ์ต้องจัดเลือกตั้งหลัง ค.ศ 1956 อีกทั้งสภานิติบัญญัติต้องมีสมาชิก 90 คน โดยสมาชิกจากการเลือกตั้งต้องมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง Means (1970) วิเคราะห์ว่าเนื่องจากคณะกรรมการที่ร่างแผนดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่เป็นคนจากพรรค

³⁰ Ibid., 142.

ไอเอ็มพี ข้อเสนอเพื่อประกาศเอกราชนี้จึงสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของพรรคไอเอ็มพีที่ต้องการเลื่อนการประกาศเอกราชออกไป เพราะต้องการเวลาสร้างความเข้มแข็งของพรรคขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เมื่อข้อเสนอดังกล่าวถูกรายงานให้แก่ที่ประชุมแห่งชาติในเดือนกันยายน ค.ศ. 1953 พรรคไอเอ็มพี ซึ่งเป็นตัวแทนของชาวอินเดีย คัดค้านต่อข้อเสนอดังกล่าว โดยต้องการให้จัดการเลือกตั้งระดับสหพันธ์ภายใน ค.ศ. 1954 อีกทั้งยังไม่เห็นด้วยกับนโยบายด้านการศึกษาสำหรับโรงเรียนอินเดีย เนื่องจากเริ่มไม่ไว้ใจว่าการประชุมดังกล่าวว่า เป็นการประชุมของพรรคไอเอ็มพีหรือไม่ เพราะสมาชิกส่วนใหญ่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแทบทั้งหมด จึงเป็นผลให้พรรคไอเอ็มพีตัดสินใจถอนตัวออกจากการประชุมแห่งชาติ (เมษายน 1953)³¹ ในเวลาต่อมาในที่สุด การประชุมแห่งชาติ (เมษายน 1953) ก็ล้มเหลว เพราะผู้คนส่วนใหญ่มองว่า การประชุมนี้ไม่น่าเชื่อถือ และทำให้เอกราชมาถึงช้าลง³² อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่า การประชุมเป็นไปเพื่อตอบโต้ข้อเรียกร้องของสหพรรค มากกว่าที่จะดำเนินงานเพื่อชาติอย่างแท้จริง³³

อย่างไรก็ตาม สหพรรคได้ร่างข้อเสนอเกี่ยวกับการเลือกตั้ง และการประกาศเอกราชไว้ก่อนหน้านี้อแล้ว ทางพรรคต้องการให้สภานิติบัญญัติประกอบไปด้วยสมาชิก 75 คน มาจากการเลือกตั้ง 44 คน ได้รับการแต่งตั้งจากข้าหลวงใหญ่ 16 คน และได้รับเลือกเข้ามาอีก 15 จากภาคเศรษฐกิจ และการเกษตร³⁴ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า สหพรรค

³¹ Ibid., 143.

³² Vorys, *Democracy without Consensus*, 110.

³³ Means, *Malaysian Politics*, 144.

³⁴ Ibid., 144.

ต้องการให้สมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งมีจำนวนมากกว่าสมาชิกที่มาจาก การแต่งตั้ง อีกทั้งยังต้องการให้การเลือกตั้งมาถึงภายใน ค.ศ. 1954 สหพรรคตอบโต้การประชุมแห่งชาติ (เมษายน 1953) ด้วยการจัดตั้งการประชุมแห่งชาติ (National Convention) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1953 ซึ่งเป็นการประชุมของกลุ่มคนที่ต้องการพิจารณาเรื่องการเลือกตั้งระดับ สหพันธ์ และการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยส่วนใหญ่แล้ว การประชุมยังคง เน้นย้ำให้เห็นว่า สหพรรคต้องการให้มีจำนวนสมาชิกที่มาจากการเลือก ตั้ง มากกว่าสมาชิกที่มาจาก การแต่งตั้งเช่นเดิม อีกทั้งตนถูกอับดุล ราห์มานเองยังประกาศว่า การรวมตัวทางเชื้อชาติที่ยึดถือความเป็น ชุมชนนิยมเช่นนี้จะคงอยู่ถึงช่วงประกาศเอกราช³⁵ ในเวลาต่อมารัฐบาล อังกฤษได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อตัดตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกตั้งระดับ สหพันธ์และการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ตามข้อเรียกร้องของสหพรรคที่ไม่มี ก่อนหน้านั้น ข้อเสนอที่ได้คือคณะกรรมการไม่พร้อมให้มีการเลือกตั้งในปี 1954 และยืนยันกรานให้สมาชิกที่แต่งตั้งเข้ามาในสถานิติบัญญัติมี มากกว่าสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นข้อสรุปที่สหพรรคไม่ให้การ ยอมรับ³⁶

แม้ว่าจะมีเสียงคัดค้านอย่างมากทั้งจากสหพรรค องค์กรของ ชาวมลายูและชาวจีน และหนังสือพิมพ์บางฉบับต่อข้อสรุปของคณะ กรรมการ³⁷ อย่างไรก็ตาม นายพลเทมเปลอร์ได้เตรียมส่งร่างข้อสรุปนี้

³⁵ Vorys, *Democracy without Consensus*, 112.

³⁶ Ibid., 114.

³⁷ ตัวอย่างที่ Vorys ยกมามีทั้งข้อคัดค้านของ ดร. อิสมาอิล บิน อับดุล ราห์มาน (Dr. Ismail bin Abdul Rahman) ซึ่งเป็นสมาชิกในพรรคอัมโน องค์กรของ ชาวมลายู และชาวจีนจำนวนมากกว่า 200 องค์กรที่คัดค้าน และการคัดค้านจาก หนังสือพิมพ์ *Malayan Mirror* อ้างอิงจาก Ibid., 115-116.

ไปยัง โอลิเวอร์ ลิทเทิลตัน (Oliver Lyttelton) เลขาธิการแห่งรัฐอาณานิคม (Secretary of State for the Colonies) เพื่อให้การอนุมัติตงกฏข้อบังคับ ราห์มานไม่เห็นด้วยกับร่างข้อสรุปดังกล่าว จึงได้เปิดให้มีการประชุมฉุกเฉินของพรรคอัมโนที่มะละกาในวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1954 ซึ่งทางพรรคตัดสินใจว่าจะเดินทางไปลอนดอนพร้อมกับพรรคเอ็มซีเอ เพื่อเจรจาไม่ให้โอลิเวอร์ ลิทเทิลตันอนุมัติร่างข้อสรุปของนายพลเทมเปิลอร์ การเจรจาระหว่างสหพรรคและโอลิเวอร์ ลิทเทิลตันไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะโอลิเวอร์ ลิทเทิลตันได้เซ็นอนุมัติให้กับนายพลเทมเปิลอร์ไปก่อนหน้านี้อแล้ว เมื่อสหพรรคกลับมาที่มลายา ทางพรรคได้ตอบโต้โดยสั่งการให้สมาชิกในสหพรรคทั้งหมดลาออกจากการทำงานในรัฐบาลซึ่งสหพรรคได้กล่าวโจมตีการกระทำของรัฐบาลอังกฤษในสามประเด็นได้แก่ ประเด็นแรก อังกฤษไม่ตั้งใจที่จะให้ประชาธิปไตยที่แท้จริงแก่สหพรรค เพราะอังกฤษไม่จัดตั้งให้เกิดรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งอย่างแท้จริง ประเด็นที่สอง พรรคไอเอ็มพีและบางกลุ่มที่ปฏิเสธข้อเสนอของสหพรรค เพราะขาดเวลาเกินกว่าที่จะเผชิญกับการเลือกตั้ง ประเด็นที่สาม หนังสือพิมพ์อังกฤษบางฉบับไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นของสหพรรค เพราะเห็นแก่เงินสนับสนุนจำนวนมากที่ได้จากรัฐบาลอังกฤษ นอกจากนี้ สหพรรคยังส่งตัวแทนไปหาสุลต่านยกเว้นในรัฐเปรัก เพื่อต่อต้านการกระทำของรัฐบาลอังกฤษ Vorys (1975) กล่าวว่าจนถึงเวลานี้มีข้าราชการจำนวนกว่าพันคนลาออกจากการทำงาน อีกทั้งชาวมลายูและชาวจีนจำนวนมากที่สนับสนุนพรรคอัมโนและเอ็มซีเอเริ่มต่อต้านรัฐบาล ซึ่งเป็นการแสดงออกที่คล้ายคลึงกับการต่อต้านของชาวมลายูเมื่อ ค.ศ. 1946³⁸

³⁸ Ibid., 119.

การออกคำสั่งให้สมาชิกในสหพรรคลาออกจากทุกตำแหน่งในรัฐบาลเป็นมาตรการสุดท้ายที่ตนกูอัปดุล ราห์มาน และกลุ่มผู้นำในสหพรรคจะสามารถผลักดันให้รัฐบาลฟังข้อเสนอของทางพรรค เขาเชื่อมั่นว่าตนเองได้เปรียบ เพราะประชาชนส่วนใหญ่ให้การสนับสนุน และเป็นเพียงกลุ่มพรรคการเมืองเดียวที่ผลักดันให้เอกราชเกิดขึ้นได้จริงเมื่อพิจารณาจากสุนทรพจน์ของตนกูอัปดุล ราห์มานในช่วงเวลานี้แล้ว เขาคิดว่า “เอกราช” เป็นสิ่งจำเป็นที่สุด ซึ่งต้องมาถึงภายในเร็ววันเพื่อความสุขของคนในประเทศ ดังตัวอย่างการปราศรัยของตนกูอัปดุล ราห์มานเมื่อครั้งที่อัมโนประชุมร่วมกับเอ็มซีเอในช่วงเวลาที่ต้องการให้สมาชิกในพรรคลาออกจากการทำงานร่วมกับรัฐบาล ซึ่งสามารถสรุปใจความได้ว่า “ความสุขในอนาคต และความมั่งคั่งของผู้คนในประเทศนี้ จะต้องไม่มาจากการคุ้มครองของผู้มีอำนาจภายนอก ... เพื่อให้มลายาได้รับเอกราช เราต้องขจัดการคุ้มครองนี้ออกไป ซึ่งได้ปกป้องเราในแบบที่ผิดมาตลอด และจะต้องเป็นประชาชนเท่านั้นที่สร้างรัฐบาลของตนเองขึ้นเพื่อปกป้องพวกเราให้ถูกทาง ... ชาวมลายูและชาวจีนจะต้องทำงานร่วมกัน และรับผิดชอบร่วมกันที่จะสร้างมลายาขึ้น ... มลายาจะต้องเป็นเอกราช และมีอิสระทางการเมือง และเศรษฐกิจ อีกทั้งผู้นำจะต้องได้เอกราชเป็นชัยชนะ และต้องเป็นชัยชนะในครั้งนี้ด้วย”³⁹ แม้ว่าความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างเชื้อชาติยังคงมีอยู่ แต่ตนกูอัปดุล ราห์มานได้เน้นย้ำให้ชาวมลายูและชาวจีนต้องทำงานร่วมกัน ซึ่งหมายความว่าทุกเชื้อชาติจะต้องมองไปที่เป้าหมายเดียวกันคือ “เอกราช” ซึ่งจะเป็นวิธีเดียวที่สามารถแก้ไขความขัดแย้งทางเชื้อชาติได้ในอนาคต

³⁹ Miller, *Prince and Premier*, 149-150.

เมื่อการลาออกของสหพรรคเริ่มบานปลาย การเจรจาเพื่อยุติปัญหาจึงเกิดขึ้น เซอร์โดนัลด์ ไซห์ลวงใหญ่คนใหม่ ได้รับรองว่า ข้อเรียกร้องที่สหพรรคต้องการให้สมาชิกสภานิติบัญญัติที่มาจากการเลือกตั้งมีมากกว่าสมาชิกที่มาจากการแต่งตั้ง จะได้รับการอนุมัติ ดังนั้นสหพรรคตอบรับด้วยการให้สมาชิกภายในพรรคกลับไปทำงานในรัฐบาลได้ตามปกติ⁴⁰ ก่อนการเลือกตั้งมาถึง ตนกูอับดุล ราห์มานได้ตอบตกลงให้พรรคเอ็มไอซีเข้าร่วมสหพรรคด้วย จึงกลายเป็นการรวมตัวระหว่างพรรคตัวแทนทั้งสามเชื้อชาติ ตนกูอับดุล ราห์มานได้ประกาศว่า “สมาชิกทั้งหมดจะต้องคิด และวางแผนเพื่ออนาคตของมลายา และจะต้องไม่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว และชุมชนของตนเองเท่านั้น เพราะมีเช่นนั้นแล้ว การสร้างมลายาอาจจะล้มเหลวก็เป็นได้” อย่างไรก็ตาม ตนกูอับดุล ราห์มานต้องเผชิญกับความวุ่นวายภายใน เมื่อเกิดการโต้เถียงขึ้นเกี่ยวกับการแบ่งสัดส่วนที่นั่งในสภาระหว่างสามพรรค สมาชิกบางคนในอัมโนมองว่า มลายูจะต้องได้ที่นั่ง 90% ในสภา เพราะเมื่อวิเคราะห์ดูแล้ว ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงส่วนใหญ่เป็นชาวมลายู ชาวจีนกล่าวโทษว่าความวุ่นวายที่เกิดขึ้น เป็นเพราะชาวจีนไม่ได้รับสถานะเป็นพลเมือง ซึ่งถ้าชาวจีนทำงานร่วมกับชาวมลายู ชาวมลายูต้องครอบครองรัฐบาลทั้งหมดแน่นอน การโต้เถียงดังกล่าวทำให้ตนกูอับดุล ราห์มานลำบากใจอย่างมาก เขาเชื่อว่าจะออกจากการเป็นหัวหน้าพรรค ถ้าสมาชิกในอัมโนยังต้องการให้ชาวมลายูได้ที่นั่ง 90% ในสภาต่อไป ซึ่งเป็นผลให้การโต้เถียงในเรื่องดังกล่าวนี้ยุติลง และไม่เกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ⁴¹ การตัดสินใจเช่นนี้ของตนกูอับดุล ราห์มาน ได้แสดงให้เห็นว่า ปัญหา

⁴⁰ Vorys, *Democracy without Consensus*, 120.

⁴¹ Miller, *Prince and Premier*, 166-169.

ความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ และความขัดแย้งภายในไม่ใช่สิ่งที่นำมาถกเถียงในเวลานี้ ซึ่งจะทำให้การรวมตัวสั้นคลอนได้ เพราะสิ่งสำคัญมากกว่านั้นคือเอกราชที่กำลังมาถึง

การเลือกตั้งระดับสหพันธ์จึงเริ่มต้นขึ้นในปีถัดมา ซึ่งมีทั้งหมด 52 เขตเลือกตั้ง สหพรรคได้ลงเลือกตั้งในทุกเขตส่วนดาโต๊ะ ออนันต์ได้นำพรรค “Party Negara” (เดิมคือพรรคไอเอ็มพี แต่ได้เปลี่ยนชื่อใน ค.ศ. 1954) ลงเลือกตั้ง 30 เขต ซึ่งพรรคได้เปลี่ยนแนวคิดมาเป็นแบบชุมชนนิยมที่เน้นชาวมลายูมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังมีพรรคพีเอ็มไอพี (Pan-Malayan Islamic Party - PMIP) ที่เน้นหาเสียงในประเด็นศาสนาอิสลามอีกด้วย⁴² ท้ายที่สุดสหพรรคชนะการเลือกตั้งอย่างท่วมท้นอีกครั้ง โดยครองไปได้ถึง 51 ที่นั่ง ในขณะที่อีก 1 ที่นั่งตกเป็นของพรรคพีไอเอ็มพี

แม้ว่าก่อนหน้านั้นประเด็นการเรียกร้องสิทธิ และผลประโยชน์จากคนบางกลุ่มบางเชื้อชาติได้ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งอยู่บ้าง แต่ผลจากการเลือกตั้งได้สะท้อนให้เห็นว่า “เอกราช” คือจุดหมายเดียวที่ทำให้ทั้งสามพรรคยังคงทำงานร่วมกัน และพยายามดึงดูดให้ผู้คนในแต่ละเชื้อชาติของตนสนับสนุนสหพรรค ตงกูอัปดุล ราห์มาน และกลุ่มผู้นำในสหพรรคพยายามใช้กลยุทธ์หลายๆ ประการเพื่อประสบความสำเร็จในการเลือกตั้ง อันได้แก่ ประการแรก ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติจะถูกปิดมิให้โต้เถียงในเวลานี้ โดยห้ามสร้างความแตกแยกให้เกิดขึ้น มิเช่นนั้นแล้วเอกราชจะมาถึงได้ช้าลง ประการที่สอง สหพรรคพยายามเข้ามาร่วมมือกับรัฐบาลอังกฤษมากกว่าจะแสดงตัวเป็นศัตรู ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นได้ว่า สหพรรคคือผู้สืบทอดการ

⁴² Vorys, *Democracy without Consensus*, 120-121.

ปกครองต่อจากรัฐบาลอังกฤษมากกว่าพรรคอื่นๆ ประการที่สาม สหพรรคพยายามใช้วิธีที่เป็นชาตินิยม โดยการสู้เพื่อเจตจำนงของประชาชน และมอบสิ่งที่คิดว่าเป็นประโยชน์ให้กับประชาชนมากที่สุด ซึ่งเป็นการแสดงออกให้เห็นว่า สหพรรคทำงานเพื่อสิทธิ และผลประโยชน์ของคนทุกเชื้อชาติในมลายาอย่างแท้จริง โดยการผลักดันให้การเลือกตั้งระดับสหพันธ์และเอกราชมาถึงโดยเร็ว ต่างจากพรรคไอเอ็มพีที่คัดค้านสิ่งที่เป็นสิทธิ และผลประโยชน์ของประชาชนเสมอมา ประการที่สี่ การร่วมมือระหว่างพรรคตัวแทนทางเชื้อชาติทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก ซึ่งเห็นได้จาก อัมโนมีความสามารถในการผลักดันให้สังคมมลายูทุกระดับสนับสนุนพรรคตนได้ ส่วนพรรคเอ็มซีเอก็ได้รับการสนับสนุนจากชาวจีนเป็นอย่างดี อีกทั้งยังช่วยเหลือด้านการเงินให้กับสหพรรคอีกเช่นกัน⁴³

3.3 การเจรจาด้านผลประโยชน์ระหว่างเชื้อชาติในรัฐธรรมนูญเอกราชและนโยบายการศึกษา

สหพรรคได้เดินทางไปที่ลอนดอนระหว่างวันที่ 18 มกราคม - 6 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1956 เพื่อเจรจาถึงเอกราช และสถานการณ์ในช่วงเปลี่ยนผ่าน ในที่ประชุมได้ตกลงกันในประเด็นใหญ่ๆ หลายประการ ได้แก่ ประการแรก อังกฤษยังคงดูแลความมั่นคงที่เกี่ยวข้องกับภาวะฉุกเฉินและให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ แต่หัวหน้ารัฐบาล (ตันกู अबดุล ราห์มาน) ต้องการดำเนินการจัดตั้งรัฐมนตรีด้านเศรษฐกิจและกลาโหมด้วยตนเอง⁴⁴ ประการที่สอง สหพรรคต้องการให้รัฐบาล

⁴³ Chuleeporn, *Visions of Independence in Malaya*, 110-122.

⁴⁴ Vorys, *Democracy without Consensus*, 123-124.

อังกฤษยกเลิกระบบที่ปรึกษาชาวอังกฤษ (British Advisors) ประการที่สาม คณะกรรมการเพื่อร่างรัฐธรรมนูญ (Constitutional Commission) จะต้องถูกจัดตั้งขึ้น เพื่อเตรียมการสำหรับการประกาศเอกราช ซึ่งจะต้องมาถึงภายใน ค.ศ. 1957⁴⁵

การตั้งคณะกรรมการเพื่อร่างรัฐธรรมนูญมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ ขั้นตอนแรก แต่งตั้งคณะกรรมการ ซึ่งนำโดย ลอร์ดรีด (Lord Reid) และกลุ่มตัวแทนที่มาจากภายนอกได้แก่ อังกฤษ ออสเตรเลีย อินเดีย และปากีสถาน โดยใช้เวลาดั้งแต่เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ค.ศ. 1956 งานเขียนบางชิ้นจะเรียกคณะกรรมการนี้ว่า “คณะกรรมการรีด” (Reid Commission) คณะกรรมการจะพยายามรวบรวมข้อเสนอที่ถูกส่งมาจากองค์กร หรือพรรคการเมืองต่างๆ ในมลายา อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอของสหพรรคจะได้รับการพิจารณามากที่สุด ขั้นตอนที่สอง รัฐธรรมนูญที่ร่างเสร็จแล้วจะถูกส่งให้กับ คณะกรรมการการทำงาน (Working Committee) ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแทนสุลต่านทั้ง 4 องค์ ตัวแทนจากสหพรรค 4 คน ข้าหลวงใหญ่ เลขาธิการ และอัยการสูงสุด เพื่อตรวจสอบร่าง และเขียนข้อเสนอแนะ ซึ่งตรวจสอบแล้วเสร็จในเดือนเมษายน ค.ศ. 1957 จากนั้น ร่างดังกล่าวจึงถูกส่งให้กับตัวแทนในลอนดอนเป็นขั้นตอนที่สามในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1957 เพื่อรับรองว่า ร่างนั้นจะเป็นรัฐธรรมนูญที่เข้าปกครองมลายาได้⁴⁶

เนื่องจากสหพรรคชนะการเลือกตั้งอย่างท่วมท้น อีกทั้งคณะกรรมการได้พิจารณาแล้วว่า การเจรจาเพื่อผลประโยชน์ของแต่ละเชื้อ

⁴⁵ Means, *Malaysian Politics*, 171-172.

⁴⁶ Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 33-34.

ชาติ ได้รับการยอมรับจากตัวแทนของแต่ละเชื้อชาติในสหพรรค
เรียบร้อยแล้ว คณะกรรมการจึงตอบรับแทบทุกข้อเสนอสหพรรค
ซึ่งอาจมีเปลี่ยนแปลงบ้างเล็กน้อย สิทธิการเป็นพลเมือง สิทธิพิเศษของ
ชาวมลายู ภาษา และศาสนา เป็นประเด็นที่สหพรรคให้ความสำคัญ
อย่างมาก เพราะผู้นำแต่ละเชื้อชาติในสหพรรคต้องดูแลผลประโยชน์
พื้นฐานเหล่านี้แทนกลุ่มเชื้อชาติของตนเอง คณะกรรมการได้ให้การ
รับรองข้อเสนอนี้ในประเด็นทั้งหมดนั้นดังต่อไปนี้

ประเด็นสิทธิการเป็นพลเมืองนั้น คณะกรรมการเห็นชอบแล้วว่า
บุคคลที่ได้รับสิทธิเป็นพลเมืองในมลายาตามข้อกำหนดในสหพันธ
มลายา ค.ศ. 1948 ก็ยังคงได้รับสิทธิการเป็นพลเมืองต่อไป สำหรับคน
ที่เกิดในวันที่ประกาศเอกราชและหลังจากนั้นได้รับสิทธิการเป็นพลเมือง
ได้ตามข้อบังคับทางกฎหมาย บุคคลใดก็ตามที่เกิดในสหพันธมลายา
ก่อนวันประกาศเอกราชและอาศัยจนถึงวันที่ประกาศจะได้รับสิทธิเป็น
พลเมือง อย่างไรก็ตาม บุคคลนั้นจะต้องละทิ้งสัญชาติอื่นของตนก่อน
เมื่ออายุเกิน 18 ปี อีกทั้งต้องสามารถใช้ภาษามลายูได้เป็นอย่างดีเช่น
กัน สำหรับบุคคลที่อาศัยในมลายาในวันที่ประกาศเอกราชแต่ไม่ได้เกิด
อยู่ที่นั่น จะได้รับสิทธิการเป็นพลเมืองก็ต่อเมื่อ ได้ปฏิญาณตนว่าจะจงรัก
ภักดีต่อสหพันธ์และจะอาศัยที่นั่นอย่างถาวร นอกจากนี้ บุคคลใดที่
ต้องการแปลงสัญชาติเข้ามาเป็นพลเมืองในสหพันธ์จะต้องปฏิบัติตาม
เงื่อนไขดังต่อไปนี้ บุคคลนั้นอายุต้องมากกว่า 21 ปี อาศัยอยู่ในสหพันธ์
ระหว่าง 10-12 ปี และจะอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างถาวร มีความรู้ด้านภาษา
มลายูเป็นอย่างดี และจะต้องละทิ้งสัญชาติเดิมของตนเองก่อน ประเด็น
สิทธิการเป็นพลเมืองได้แสดงให้เห็นว่า รัฐธรรมนูญเอกราชเปิดกว้างให้
คนเชื้อชาติอื่นๆ เป็นพลเมืองได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับ

สหภาพมลายู และการประชุมซีแอลซีที่มีมาก่อนหน้านี้⁴⁷

สหพรรคต้องการให้สิทธิพิเศษของชาวมลายูยังคงมีต่อไปจาก สหพันธ์มลายาในประเด็นต่างๆ อันได้แก่ การสงวนที่ดินให้กับชาวมลายู โคเวตาเพื่อให้ชาวมลายูเป็นข้าราชการบางตำแหน่ง จำกัดโควตาการ ออกใบอนุญาตและทะเบียน โคเวตาให้การช่วยเหลือด้านการศึกษาแก่ ชาวมลายู ให้อิสลามเป็นศาสนาประจำชาติและให้ภาษามลายูเป็น ภาษาประจำชาติ⁴⁸ การให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมลายูนั้นเป็นประเด็นที่สร้างความลำบากใจให้กับคณะกรรมการเป็นอย่างมาก เพราะเมื่อสิทธิการ เป็นพลเมืองเปิดกว้างมากยิ่งขึ้น คณะกรรมการเกรงว่า สิทธิพิเศษของ ชาวมลายูจะขัดขวางความเท่าเทียมกันกับคนเชื้อชาติอื่นๆ ในฐานะที่เป็นพลเมืองเหมือนกันในขณะเดียวกัน ถ้าลบสิทธิพิเศษเช่นนี้ออกไป จะทำให้สังคมชาวมลายูวุ่นวายมากขึ้นอีกหรือไม่ คณะกรรมการรีดที่ ประกอบไปด้วยตัวแทนชาวต่างชาติ มีแนวโน้มที่จะปฏิเสธสิทธิพิเศษ ของชาวมลายูโดยการให้เหตุผลว่า สิทธิพิเศษของชาวมลายูต้องเป็นไป เพื่อให้ชาวมลายูสามารถพัฒนาตนเองได้เท่าเทียมกับคนเชื้อชาติอื่นๆ ซึ่งต้องถูกยกเลิกภายในระยะเวลา 15 ปี อย่างไรก็ตาม สหพรรคได้ คัดค้านข้อเสนอที่ให้สิทธิพิเศษของชาวมลายูถูกยกเลิกภายใน 15 ปี เพราะเกรงว่า ถ้าชาวมลายูไม่สามารถพัฒนาตนเองได้เท่าเทียมกับคน เชื้อชาติอื่นๆ เมื่อครบระยะเวลาดังกล่าว จะทำให้ชาวมลายูเสียผลประโยชน์กันไป ดังนั้น ในที่สุดคณะกรรมการก็ต้องยินยอมให้มีสิทธิพิเศษ ดังกล่าวต่อไป โดยเห็นชอบให้สุลต่านรับหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์สิทธิพิเศษ

⁴⁷ Ibid., 34-38.

⁴⁸ พัชรินทร์ สนวนจิตตะปัญญา, *มาเลเซีย เอกภาพกับการศึกษา* (กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย, 2541), 60.

ของชาวมลายู ซึ่งในอนาคตสุดต่าานจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินตามระยะเวลาเองว่า สิทธิพิเศษของชาวมลายูสมควรจะถูกยกเลิกเมื่อใด⁴⁹

การสงวนที่ดินให้กับชาวมลายูเป็นประเด็นที่คณะกรรมการได้เสนอไว้ว่า รัฐบาลไม่ควรจัดสรรที่ดินให้กับชาวมลายูมากกว่าที่เคยมีอยู่ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการทบทวนอีกครั้ง สหพรรคได้คัดค้านและกำหนดเลยว่า ในบริเวณที่ดินที่อนุญาตให้ครอบครองได้ รัฐบาลจะต้องจัดสรรที่ดินให้กับชาวมลายูเป็นสัดส่วน 50% ของที่ดินนั้นๆ อีกทั้งที่ดินในรัฐมะละกาและปีนังก็ต้องปฏิบัติตามนี้เช่นเดียวกัน⁵⁰

ถึงแม้ว่าภาษามลายูจะเป็นภาษาประจำชาติแต่ทางคณะกรรมการคิดว่า ยังมีพลเมืองอีกหลายคนที่ยังไม่มีความรู้ภาษามลายูดีพอ ดังนั้นจึงต้องการให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติควบคู่ไปด้วยในระยะเวลา 10 ปี ซึ่งในอนาคตอีก 10 ปี ทางรัฐสภาต้องเป็นผู้พิจารณาประเด็นนี้ต่อไปเองว่าจะจัดการเช่นไร สำหรับภาษาอื่นๆ ของคนที่มีมลายู ทางคณะกรรมการเห็นว่า ไม่สมควรให้เป็นภาษาประจำชาติ แต่กระนั้น คณะกรรมการเห็นว่าเอกสารราชการ และคำประกาศสำคัญควรได้รับการแปลเป็นภาษาจีนและทมิฬ อีกทั้งการเรียนการสอนทั้งสองภาษานุญาตให้มีต่อไป แต่คณะกรรมการไม่ยอมรับให้ภาษาจีน และทมิฬเป็นภาษาที่ใช้ในสถานิติบัญญัติ⁵¹

⁴⁹ Means, *Malaysian Politics*, 177-179.

⁵⁰ Ibid.

⁵¹ Vasil, *Ethnic Politics in Malaysia*, 38-40.

ในตอนแรก คณะกรรมการไม่ยอมให้อิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ อย่างไรก็ตาม สหพรรคได้ผลักดันให้อิสลามเป็นศาสนาประจำชาติได้เป็นผลสำเร็จ ศาสนาอื่นๆ สามารถปฏิบัติและดำเนินกิจกรรมต่อไปได้อย่างสงบเรียบร้อย โดยรัฐบาลจะไม่แทรกแซงให้จ่ายภาษีเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีได้นับถือศาสนาอิสลามห้ามเผยแพร่ศาสนาของตนต่อคนที่เป็นมุสลิมเด็ดขาด⁵²

รัฐธรรมนูญเอกราช ค.ศ. 1957 ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผลประโยชน์ของชาวมลายูมีมากกว่าคนเชื้อชาติอื่นๆ แม้ว่ากลุ่มคนที่ไม่ใช่ชาวมลายูได้รับสิทธิความเป็นพลเมืองได้เหมือนกับชาวมลายู แต่กลับมีเงื่อนไขที่คาดหวังให้กลุ่มคนเชื้อชาติอื่นๆ “ปรับเปลี่ยน” ตนเองมาเป็นชาวมลายู เช่น บุคคลที่จะได้รับสัญชาติต้องมีความรู้ภาษามลายูเป็นอย่างดี เป็นต้น นอกจากนี้ สิทธิพิเศษของชาวมลายูยังได้ปรากฏให้เห็นในที่อื่นๆ ของรัฐธรรมนูญอีกเช่นกัน มาตราที่ 153 ได้ระบุให้สุดอำนาจหน้าที่ปกป้องสถานะพิเศษของชาวมลายู⁵³ และในมาตราที่ 160 ได้ให้คำจำกัดความว่าชาวมลายูคือ นับถือศาสนาอิสลาม พูดภาษามลายู และปฏิบัติตามประเพณีมลายู⁵⁴ เป็นต้น

การผสมผสานผลประโยชน์ทางเชื้อชาติยังเห็นได้ในนโยบายการศึกษาอีกเช่นกัน มาตรการที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อการสร้างชาติก็คือ “การสร้างระบบการศึกษาแห่งชาติ” โดยจัดตั้งคณะกรรมการพิจารณาระบบ

⁵² Ibid., 40-41.

⁵³ R. H. Hickling, *An Introduction to the Federal Constitution* (Kuala Lumpur: The Federation of Malaya Information Services, 1960), 71-72.

⁵⁴ *Federal Constitution* (Kuala Lumpur: Percetakan Nasional Malaysia Berhad, 2010), 145, 153.

การศึกษาของโรงเรียนในคาบสมุทรมลายูซึ่งนำโดยดาโต๊ะอับดุล ราซัค ในรายงานของราซัค (Razak Report) ได้กำหนดให้โรงเรียนในระดับ ประถมศึกษาจัดการเรียนการสอนเป็นภาษามลายูและภาษาอังกฤษ แต่ภาษาอื่นๆ สามารถสอนได้ หากนักเรียนตั้งแต่ 15 คนขึ้นไปประสงค์ จะเรียนภาษาดังกล่าว อย่างไรก็ตามวิชาภาษามลายูและภาษาอังกฤษ ต้องเป็นวิชาบังคับในโรงเรียนประถมทุกโรงเรียน ในระดับมัธยมศึกษา ควรจัดการเรียนการสอนให้เป็น ระบบมัธยมศึกษาแห่งชาติ (National Secondary School) ซึ่งมีหลักสูตรการเรียนการสอนเหมือนกัน และ ต้องสอบวิชาภาษามลายูผ่านจึงจะได้ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอน ต้น (Lower Certificate of Education) เมื่อจบการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 นอกจากนั้น ทุกโรงเรียนควรมีหลักสูตรสามัญที่เป็น เครื่องมือก่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างเชื้อชาติ เพื่อเป็นการ สร้างอัตลักษณ์ของชาติให้เกิดขึ้น⁵⁵ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า ระบบการศึกษา ที่จัดตั้งขึ้นนี้ต้องการให้โรงเรียนในมลายูเป็นแบบแผนเดียวกันสำหรับ คนทุกๆ เชื้อชาติ แม้ว่าอัตราส่วนด้านประชากรระหว่างชาวจีนและชาว มลายูจะไม่ต่างจากกันมากนัก แต่ชาวจีนกลับต้องยอมปรับรับเอา วัฒนธรรมของชาวมลายูมาใช้ในชีวิตประจำวัน ผ่านนโยบายด้านการ ศึกษา ซึ่งในเวลาต่อมา นโยบายการศึกษาของราซัคนี่จะเป็นอีกปัจจัย ที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติแย่งลงนับตั้งแต่ ค.ศ. 1957

⁵⁵ วรณี พานำมา, “บทบาทและความคิดทางการเมืองของตงกูอับดุล ราห์มาน,” (สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2548), 52-53.; Cheah, *Malaysia: The Making of a Nation*, 34-36.

ข้อสรุปดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่า ผลประโยชน์ของชาวมลายูมีมากกว่าคนเชื้อชาติอื่นๆ ซึ่งพรรคอัมโนอ้างว่าชาวมลายูยังคงล้ำหลังทางเศรษฐกิจ ดังนั้นสิทธิพิเศษจึงจำเป็นสำหรับพัฒนาชาวมลายูให้เท่าเทียมกับคนเชื้อชาติอื่นๆ แม้ว่ารัฐธรรมนูญได้เปิดกว้างให้ชาวจีนและชาวอินเดียเป็นพลเมืองได้ง่ายขึ้น แต่ทั้งสองเชื้อชาติก็ต้องรับรองสิทธิพิเศษของชาวมลายูในทุกๆ ด้าน ซึ่งในอีกแง่หนึ่ง รัฐธรรมนูญได้สะท้อนให้เห็นว่า ในที่สุดแล้วชาวจีนและชาวอินเดียจะต้องปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตตนเองให้คล้ายคลึงกับชาวมลายู

3.4 เอกภาพทางเชื้อชาติและแนวทางการสร้างชาติมลายาของตันกู अबดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1957

แม้ว่าในทางทฤษฎี ตันกู अबดุล ราห์มานซึ่งในอนาคตจะเป็นผู้นำชาติมลายา ต้องปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของคนทุกเชื้อชาติ อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติเขาจะปกป้องเฉพาะผลประโยชน์คนของชาวมลายูหรือไม่ คำถามดังกล่าวเกิดขึ้น เนื่องจากเมื่อตันกู अबดุล ราห์มานเป็นหัวหน้าพรรคอัมโนใน ค.ศ. 1951 เขาได้ประกาศว่า มลายาเป็นประเทศของชาวมลายูซึ่งเป็นเชื้อชาติเดียวที่สามารถกำหนดทิศทางการประเทศได้ แต่ในเวลาต่อมาเมื่อเขาเป็นหัวหน้าสหพรรค ตันกู अबดุล ราห์มานกลับมองว่า ชาติมลายาจะเกิดขึ้นได้ถ้าคนทุกเชื้อชาติทำงานร่วมกัน ดังนั้นการศึกษาในส่วนนี้จึงต้องการหาคำตอบว่า ตันกู अबดุล ราห์มานมีแนวคิดในการสร้างชาติมลายาอย่างไร เมื่อเขาและกลุ่มผู้นำในสหพรรคต้องแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ

จากการศึกษางานเขียนของ Cheah (2002 และ 2005) และ Lee (2005) ได้ให้ภาพที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกันว่า ระหว่าง ค.ศ. 1951-1957 ตนกฤษ์บดูล ราห์มานพัฒนาแนวคิดทางการเมืองและการสร้างชาติใน 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบแรก เมื่อตนกฤษ์บดูล ราห์มานเข้ามาเป็นหัวหน้าพรรคอัมโน เขามีแนวคิดเป็นผู้นำที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติตนเท่านั้น (Cheah ใช้คำว่า “exclusivist” แต่ Lee ใช้คำว่า “ethno cultural nationalism”)⁵⁶ เนื่องจากบริบทในตอนนั้น พรรคอัมโนต้องการหัวหน้าพรรคคนใหม่ที่สานต่อเจตนารมณ์เดิมของพรรค ซึ่งก็คือการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของชาวมลายูในแบบชุมชนนิยม เพื่อตอบโต้กับแนวคิดแบบมิใช่ชุมชนนิยมของดาโต๊ะ ออหนัน

รูปแบบที่สอง เมื่อพรรคอัมโนและพรรคเอ็มซีเอบังเอิญรวมตัวกันจนเอาชนะการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1952 ได้ และก่อตั้งสหพรรค Cheah (2002 และ 2005) และ Lee (2005) ได้กล่าวว่า ตนกฤษ์บดูล ราห์มานได้เปลี่ยนเป็นผู้นำที่สามารถไกล่เกลี่ยผลประโยชน์ให้ทุกๆ เชื้อชาติ (Cheah ใช้คำว่า “inclusivist” แต่ Lee ใช้คำว่า “multicultural nationalism”)⁵⁷ เนื่องจากเขาได้เจรจาसानผลประโยชน์ร่วมกับผู้นำเชื้อชาติอื่นๆ และได้มอบ “สิทธิการเป็นพลเมือง” ให้กับกลุ่มคนที่มิใช่ชาวมลายู

⁵⁶ Cheah, *Malaysia: The Making of a Nation*, 26-28, 76-77.; Jae Hyun Lee, “UMNO Factionalism and the Politics of Malaysian National Identity,” (PhD thesis, Murdoch University, 2005), 53-56.

⁵⁷ Cheah, *Malaysia: The Making of a Nation*, 76-77.; Lee, *UMNO Factionalism*, 56-66.

Cheah (2002 และ 2005) ได้วิเคราะห์เพิ่มเติมว่า ชาวมลายู และกลุ่มคนที่มีเชื้อชาวมลายูได้รับสิทธิการเป็นพลเมืองที่ “เหมือนกัน” แต่สิทธิดังกล่าว “ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเท่าเทียมกัน” เพราะชาวมลายูได้รับสิทธิพิเศษที่มากกว่ากลุ่มคนที่มีเชื้อชาวมลายูใน ค.ศ. 2002 Cheah ได้กล่าวว่า “ในมลายาหรือมาเลเซียในเวลาต่อมา กลุ่มคนที่มีเชื้อชาวมลายูไม่ได้ได้รับสิทธิที่เท่าเทียมกับชาวมลายู เนื่องจากสิทธิความเป็นพลเมืองของชาติถูกนิยามในแบบ “แบ่งแยก” ด้วยการให้ชาวมลายูได้รับสิทธิมากกว่า”⁵⁸ อีกทั้งใน ค.ศ. 2005 เขาก็ยังเน้นย้ำให้เห็นว่า “... พหุวัฒนธรรมนิยม (multi-culturalism) ซึ่งก่อนหน้านี้ได้ปรากฏให้เห็นในมลายาและมาเลเซียในเวลาต่อมา ไม่ได้เน้นย้ำให้เห็นว่ามี “สถานะที่เท่าเทียมกัน” และ “ความเป็นพลเมืองที่เท่าเทียมกัน”... คือชาวมลายูได้รับสิทธิ และสิทธิพิเศษมากกว่าชุมชนเชื้อชาติอื่นๆ”⁵⁹

แม้ว่า Cheah (2002 และ 2005) และ Lee (2005) สรุปให้เห็นว่า ตนกัวอับดุล ราห์มานได้เปลี่ยนแนวคิดจากผู้นำที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติตน มาสู่ผู้นำที่สามารถไกลเกลี่ยผลประโยชน์ให้ทุกๆ เชื้อชาติ แต่กระนั้น เมื่อศึกษาบริบทการเมืองมลายาในช่วงก่อนได้รับเอกราช และชีวประวัติของตนกัวอับดุล ราห์มาน จะพบข้อสังเกตและคำถามที่น่าสนใจในอีกแง่มุมว่า ตนกัวอับดุล ราห์มานได้ “เปลี่ยน” แนวคิดของเขาเองหรือไม่ หรือสิ่งที่เปลี่ยนไปคือ “แนวทาง หรือกลยุทธ์ ในการแสวงหาเสียงสนับสนุน” เพื่อให้เขา และผู้นำในพรรคอัมโน ได้มีบทบาทนำในการสร้างชาติมลายา

⁵⁸ Cheah, *Malaysia: The Making of a Nation*, 77.

⁵⁹ Wang Gungwu, ed., *Nation-Building: Five Southeast Asian Histories* (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2005), 102.

เมื่อศึกษาชีวิตก่อนเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าพรรคอัมโน ตนกู อับดุล ราห์มานมีแนวคิดที่มองว่าชาวมลายูควรได้รับการปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์ของตน ซึ่งเห็นได้จากชีวประวัติหลายเล่มก็กล่าวใน ทำนองเดียวกันว่า เขาค่อนข้างต่อต้านสหภาพมลายูของอังกฤษใน ค.ศ. 1946 เป็นอย่างมาก⁶⁰ เมื่อตนกูอับดุล ราห์มานเข้ามาเป็นหัวหน้าพรรค อัมโน ด้วยบทบาทและหน้าที่ กอปรกับความแตกแยกภายในที่เกิดขึ้น จากการลาออกและนโยบายที่ไม่เป็นชุมชนนิยมของดาโต๊ะ ออนน์ ทำให้ ตนกูอับดุล ราห์มานต้องเน้นย้ำให้เห็นว่า เขาทำหน้าที่เป็นผู้ปกป้องผลประโยชน์ของชาวมลายู และผลักดันให้มลายูเป็นเชื้อชาติหลักที่กำหนด ทิศทางของประเทศ แต่กระนั้น เมื่อพิจารณาว่าพรรคอัมโนไม่เข้มแข็ง มากเท่ากับพรรคไอเอ็มพี การสร้างความเข้มแข็งของพรรคอัมโน จึงเป็น ประเด็นหลักที่ตนกูอับดุล ราห์มาน และผู้นำพรรคอัมโน ได้พยายาม ปฏิบัติมาตลอด ค.ศ. 1951

การเลือกตั้งระดับเทศบาลที่กัวลาลัมเปอร์ใน ค.ศ. 1952 กลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้ ตนกูอับดุล ราห์มาน และกลุ่มผู้นำในพรรค อัมโน มองเห็นหนทางที่จะทำให้พรรคเข้มแข็งเหนือพรรคไอเอ็มพี เนื่องจาก การรวมตัวโดยบังเอิญระหว่างพรรคอัมโนและเอ็มซีเอสสามารถ เอาชนะพรรคไอเอ็มพีได้อย่างขาดลอย ชัยชนะดังกล่าวได้พิสูจน์ให้เห็น ว่าความร่วมมือแบบชุมชนนิยมระหว่างผู้นำชาวมลายูและชาวจีนเป็น หนทางที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้พรรคอัมโนเข้มแข็ง จนสามารถ เอาชนะและได้รับความนิยมมากกว่าพรรคไอเอ็มพีของดาโต๊ะ ออนน์ที่มีแนวคิดแบบไม่เป็นชุมชนนิยม

⁶⁰ อ้างอิงจากงานศึกษานี้ในหัวข้อ “ประวัติของตนกูอับดุล ราห์มาน”

การก่อตั้งสหพรรคด้วยนโยบายที่ให้ “ความร่วมมือระหว่างเชื้อชาติยังคงมีอยู่” ไปถึงตอนที่มีหลายาได้รับเอกราช และจะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นการเมืองแบบที่มีใช้ชุมชนนิยมแน่นนอน” ได้สะท้อนให้เห็นว่า สิทธิพิเศษและผลประโยชน์ของชาวมลายู ต้องมีอยู่ต่อไปจนถึงช่วงเวลาที่หลายาได้รับเอกราช หากแต่ชาวจีนต้องได้รับผลประโยชน์บางอย่างเช่นกัน ตนกูอับดุล ราห์มาน และกลุ่มผู้นำพรรคอัมโนค่อนข้างมั่นใจว่า พรรคอัมโนจะสามารถครอบครองเสียงส่วนใหญ่ในสหพรรคได้อย่างแน่นอน เพราะประชาชนที่มีสิทธิ์ออกเสียงส่วนใหญ่เป็นชาวมลายู ใน ค.ศ. 1956 ตนกูอับดุล ราห์มานได้แสดงความมั่นใจดังกล่าวผ่านสุนทรพจน์ของเขาว่า ชาวมลายูเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้สหพรรคชนะการเลือกตั้งเรื่อยมาจนถึงเอกราช โดยเขากล่าวว่า “ท้ายที่สุด เมื่อการเลือกตั้งระดับสหพันธ์เริ่มต้นขึ้น ด้วยการสนับสนุนของพวกเขา โดยเฉพาะชาวมลายู ทั้งชาย และหญิง เยาวชน และผู้สูงอายุ เราจึงประสบความสำเร็จ [ในการเลือกตั้ง] ซึ่งไม่มีประเทศใดในโลกทำได้เหมือนกับเรา”⁶¹ ตนกูอับดุล ราห์มานและกลุ่มผู้นำในพรรคอัมโนได้ใช้ความได้เปรียบดังกล่าว ครอบครองเสียงส่วนใหญ่ และมีอิทธิพลเหนือพรรคเอ็มซีเอโดยให้การแลกเปลี่ยนว่า ผลประโยชน์ของชาวจีนจะได้รับการปกป้องเมื่อสหพรรคต่อสู้เพื่อเอกราชเป็นผลสำเร็จ

ตั้งแต่ ค.ศ. 1953 เป็นต้นมา “เอกราช” เป็นประเด็นหลักที่กลุ่มผู้นำให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก รัฐบาลอังกฤษได้นำระบบรัฐสภาและระบบการเลือกตั้งเข้ามา เพื่อให้หลายาพร้อมที่จะปกครองตนเอง

⁶¹ Arkib Negara Malaysia, UCAPAN-UCAPAN TUNKU ABDUL RAHMAN PUTRA 1955 dan 1956 (Kuala Lumpur: Heng Lee Stationery and Printing, 1979), 73.

ดาโต๊ะ ออนน์และพรรคไอเอ็มพีพยายามเข้าไปทำงานร่วมกับรัฐบาลอังกฤษ เพื่อให้กลุ่มตนเข้มแข็งและมีบทบาทในการประกาศเอกราชร่วมกับอังกฤษ สหพรรคได้นำเอาประเด็น การประกาศเอกราช มาเสริมสร้างบทบาทความเป็นผู้นำชาติมลายาให้กับพรรคของตนเองเช่นกัน อย่างไรก็ตาม สหพรรคกลายเป็นเพียงองค์กรเดี่ยวที่ผู้นำเชื่อถือมากที่สุด เนื่องจากผู้นำในพรรคได้ใช้ “กลยุทธ์” ที่ทำให้ผู้คนในมลายามองว่า สหพรรคเป็นเพียงกลุ่มชาตินิยมเดี่ยวที่ต่อสู้เพื่อเอกราชอย่างจริงจัง ซึ่งต่างจากวิธีการของอังกฤษและพรรคไอเอ็มพีที่ดูเหมือนต้องการให้อาณานิคมยังมีอยู่ต่อไป

ระหว่าง ค.ศ. 1953-1955 สหพรรคได้แสดงเจตนารมณ์อย่างชัดเจนว่า ต้องการให้สมาชิกสภานิติบัญญัติที่มาจากกาเลือกตั้งมีมากกว่าสมาชิกที่มาจากกาแต่งตั้ง ซึ่งเป็นนัยที่แสดงให้เห็นว่า สหพรรคซึ่งได้รับเสียงสนับสนุนจากประชาชนเป็นจำนวนมาก สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการร่างกฎหมายและรัฐธรรมนูญเอกราชเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของตน ในขณะที่เดียวกัน ผู้นำในสหพรรคได้พยายามรณรงค์ให้สมาชิกแต่ละเชื้อชาติในพรรคทำงานร่วมกัน และห้ามวิพากษ์วิจารณ์อย่างเปิดเผยเกี่ยวกับผลประโยชน์ของคนแต่ละเชื้อชาติกลุ่มผู้นำในสหพรรคต้องการให้สมาชิกต่อสู้เพื่อเอกราชที่กำลังมาถึงอย่างจริงจัง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า สหพรรคต้องการให้พรรคตนชนะการเลือกตั้งที่ใกล้จะมาถึง และเป็นเสียงส่วนใหญ่ที่จะเข้าไปเจรจาต่อรองผลประโยชน์ระหว่างเชื้อชาติด้วยตนเอง โดยไม่ต้องกาให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติภายในพรรค แต่กระนั้น ถ้าเกิดความขัดแย้งขึ้น ตนกูอับดุล ราห์มานจะใช้มาตรการเด็ดขาดเพื่อยุติปัญหาดังกล่าว เช่น การไล่ขับไล่ดาโต๊ะ ปางลิมะ บุกิต กันตั้งออกจากพรรคอัมโน และการ

ชุมชนชาวมลายูในอัมโนว่าจะลาออกถ้าหากไม่ยกเลิกที่จะให้มลายูจะต้องได้ที่นั่ง 90% ในสภา

แม้ว่าการทำงานร่วมกันระหว่างพรรคอัมโนและพรรคเอ็มซีเอเหมือนเป็นการสร้างความร่วมมือที่ติระหว่างเชื้อชาติ แต่เมื่อกลุ่มผู้นำในสหพรรคต้องเจรจาแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างเชื้อชาติในรัฐธรรมนูญ สิทธิพิเศษและผลประโยชน์ของชาวมลายูกลับยังคงอยู่เหนือกว่าผลประโยชน์ของคนเชื้อชาติอื่นๆ Cheah (2002 และ 2005) มองว่าการแก้กฎหมายเพื่อให้สิทธิการเป็นพลเมืองแก่คนเชื้อชาติอื่น ได้สะท้อนให้เห็นว่า ตนกูอับดุล ราห์มานเปลี่ยนแนวคิดมาเป็นผู้นำที่สามารถไกล่เกลี่ยผลประโยชน์ให้ทุกๆ เชื้อชาติ อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่งการแก้กฎหมายในประเด็นดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นว่าสหพรรคต้องการเสถียรภาพสนับสนุนจากกลุ่มคนที่มีเชื้อชาวมลายูเพิ่มมากขึ้นในการเลือกตั้ง เพื่อให้พรรคตนมีอำนาจในการแก้กฎหมาย และร่างรัฐธรรมนูญ เอกราช ในประเด็นนี้ สหพรรคค่อนข้างมั่นใจว่า ประชาชนส่วนใหญ่ต้องสนับสนุนพรรคของตนอย่างแน่นอนซึ่ง Chuleeporn (1980) ได้วิเคราะห์ไว้ว่า “ในแง่หนึ่งสหพรรคพยายามผลักดันให้ความเป็นชุมชนนิยม หรือผลประโยชน์ของแต่ละเชื้อชาติเป็นประเด็นหลักทางการเมือง เพื่อเรียกการสนับสนุนจากประชาชนเช่นกัน”⁶² ข้อสังเกตดังกล่าวนี้ ได้แสดงให้เห็นอย่างประจักษ์ เมื่อคณะกรรมการรีดได้พิจารณาเห็นชอบข้อเสนอของสหพรรคมากที่สุด เพราะมองว่าพรรคดังกล่าวได้เสถียรภาพสนับสนุนจากประชาชนเป็นจำนวนมาก ยิ่งไปกว่านั้น พรรคอัมโนซึ่งเป็นตัวแทนของชาวมลายูมีอำนาจมากที่สุดในสหพรรค ดังนั้นอำนาจภายในสภานิติบัญญัติโดยส่วนใหญ่จึงตกอยู่ในมือของพรรคอัมโน การให้สิทธิ

⁶² Chuleeporn, *Visions of Independence in Malaya*, 178-186.

พลเมืองแก่กลุ่มคนที่มิใช่ชาวมลายูถูกบังคับให้มีความสำคัญน้อยลง เมื่อผู้นำในพรรคอัมโนได้ผลักดันให้ประเด็นสำคัญๆ เช่น ภาษา การศึกษา และกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ครอบงำด้วยสิทธิพิเศษของชาวมลายู ดังนั้น รัฐธรรมนูญฉบับเอกราช ค.ศ. 1957 จึงยังแสดงให้เห็นว่ามลายายังคงเป็นดินแดนสำหรับชาวมลายูและประโยชน์ของ “ภูมิบุตร” ได้ถูกรักษาไว้ในทางกฎหมายเช่นเดิม⁶³

ตนกูอับดุล ราห์มานและกลุ่มผู้นำในพรรคอัมโนยังคงเป็นผู้นำที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติตนอยู่ตามเดิม หากแต่พวกเขาใช้ความได้เปรียบที่ว่า ประชาชนส่วนใหญ่ที่มีสิทธิ์ลงคะแนนเป็นชาวมลายู กอปรกับสังคมชาวมลายูรวมตัวเป็นเอกภาพได้มากกว่าชาวจีนและชาวอินเดีย เป็นเครื่องมือในการอ้างสิทธิ์ว่า พรรคอัมโนมีอำนาจเหนือกว่าพรรคเอ็มซีเอและเอ็มไอซี เพื่อผลักดันให้ชาวมลายูได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าคนเชื้อชาติอื่นๆ นอกจากชาวมลายูจะด้อยโอกาสในทางเศรษฐกิจ สุนทรพจน์ของตนกูอับดุล ราห์มานในวันที่ 22 เมษายน ค.ศ. 1956 ได้เน้นให้เห็นว่า ชาวมลายูควรได้รับสิทธิพิเศษ เพราะเป็นเพียงเชื้อชาติเดียวที่สามารถป้องกันภัยคอมมิวนิสต์ที่กำลังเกิดขึ้นภายในประเทศ “... ขอให้จำไว้ว่า กำแพงที่ต่อต้านและป้องกันภัยคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริงก็คือ ชาวมลายู และขอให้จำไว้อีกว่า ถ้าพระเจ้ามีเจตจำนงให้มลายูได้รับเอกราชใน ค.ศ. 1957 ก็จะไม่มีการหยุดยั้งได้อีกเช่นกัน”⁶⁴

⁶³ สิดา สอนศรี และคณะ, การเลือกตั้งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ศึกษาเฉพาะประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย (กรุงเทพฯ: โครงการวิจัยเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2004), 266.

⁶⁴ Arkib Negara Malaysia, UCAPAN-UCAPAN TUNKU, 103-106.

บริบทที่เกิดขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1951-1956 ได้ทำให้ตนกูอัปดุล ราห์มานมีข้ออ้างมากพอที่จะให้สิทธิพิเศษของชาวมลายูมีอยู่ต่อไป และถูกรักษาไว้ด้วยรัฐธรรมนูญ นอกจากความคิดที่ว่าชาวมลายูป้องกันคอมมิวนิสต์แล้วนั้น ตนกูอัปดุล ราห์มานยังมองอีกว่า ชาวมลายูได้ “เสียสละ” ถิ่นที่อยู่และยินยอมให้สิทธิความเป็นพลเมืองแก่คนเชื้อชาติอื่น ๆ⁶⁵ เพราะฉะนั้น การให้สิทธิพลเมืองแก่คนเชื้อชาติอื่น ๆ จึงเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ที่แสดงให้เห็นว่า กลุ่มคนที่มีเชื้อชาวมลายูได้รับผลประโยชน์จากรัฐธรรมนูญเอกราช “เหมือน” ชาวมลายู อย่างไรก็ตาม สิทธิดังกล่าว “ไม่แสดงให้เห็นว่าเท่าเทียมกัน” เพราะชาวมลายูยังได้สิทธิพิเศษมากกว่ากลุ่มคนที่มีเชื้อชาวมลายูนั่นเอง

4. สรุป

จากการศึกษา “เอกภาพทางเชื้อชาติและแนวทางการสร้างชาติมาเลเซียของตนกูอัปดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1957” จะพบว่า ตนกูอัปดุล ราห์มานพยายามสร้างชาติมลายาด้วยการสร้างเอกภาพระหว่างคนเชื้อชาติมลายู จีน และอินเดีย เอกภาพดังกล่าวไม่ได้หมายถึงการสลายเชื้อชาติทิ้งไป แต่เป็นการรักษาอัตลักษณ์ของเชื้อชาติตนไว้ โดยที่คนแต่ละเชื้อชาติจะได้รับผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน ชาวจีนและชาวอินเดียได้สิทธิการเป็นพลเมืองของมลายา แต่ชาวมลายูกลับได้รับสิทธิพิเศษหลายๆ ประการ ดังนั้น ผลประโยชน์ที่แตกต่างกันนี้ได้

⁶⁵ Ibid.

สะท้อนให้เห็นว่า แม้ว่าตนกูอัปดุล ราห์มานจะทำหน้าที่เป็นผู้ผสมผสานผลประโยชน์ระหว่างเชื้อชาติ แต่เขา “มิได้เปลี่ยนแนวคิด” มาเป็นผู้นำที่ผสมผสานประโยชน์อย่างแท้จริง เพราะเขายังคงเป็นผู้นำที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติตนอยู่ตามเดิม ระหว่าง ค.ศ. 1951-1957 ตนกูอัปดุล ราห์มานต้องพยายามใช้กลยุทธ์ใหม่ๆ ที่เปลี่ยนไปตามบริบทในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อให้ผลประโยชน์ของชาวมลายูยังคงมีอยู่ต่อไป และได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าคนเชื้อชาติอื่นๆ

แม้ว่าชาวมลายูได้รับสิทธิพิเศษหลายประการ แต่ชาวมลายูบางกลุ่มกลับไม่พอใจ เพราะคิดว่าอัมโนยอมให้ผลประโยชน์กับคนเชื้อชาติมากเกินไป ในขณะที่เดียวกัน ชาวจีนบางกลุ่มกลับรู้สึกผิดหวังที่ไม่สามารถผลักดันให้เกิดความเท่าเทียมระหว่างเชื้อชาติได้ เพราะภาษาจีนไม่ถูกผลักดันให้เป็นภาษาประจำชาติร่วมด้วย สหพันธ์มลายาได้ประกาศเอกราชในวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1957 แม้ว่าตนกูอัปดุล ราห์มานรู้สึกยินดีกับเอกราชที่ได้รับ แต่ช่วงเวลาหลังจากนี้จะพิสูจน์ให้เห็นว่าการผสมผสานผลประโยชน์ทางเชื้อชาติดังกล่าวนี้กลายเป็นปัญหาสำหรับมลายา (หรือมาเลเซียใน ค.ศ.1963) และตนกูอัปดุล ราห์มานในอนาคตหรือไม่

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา. *มาเลเซีย เอกภาพกับการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย, 2541.

ราชบัณฑิตยสถาน. *สารานุกรมประวัติศาสตร์สากลสมัยใหม่เอเชียเล่ม 1 อักษร A-B ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: เพื่อนพิมพ์, 2539.

ลีโอนาร์โด วาย. อันดายา และ บาบารา วัตสัน อันดายา. *ประวัติศาสตร์มาเลเซีย*. แปลโดย พรรณี ฉัตรพลรักษ์. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2557.

สีดา สอนศรี และคณะ. *การเลือกตั้งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ศึกษาเฉพาะประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย*. กรุงเทพฯ: โครงการวิชาโทเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2004.

ศรุติ สกุลรัตน์. *ชีวิตที่ไม่ธรรมดาของท่านผู้นำ*. ชลบุรี: ศูนย์อินโดจีนศึกษา วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554.

หนังสือภาษาอังกฤษ

Arkib Negara Malaysia. *UCAPAN-UCAPAN TUNKU ABDUL RAHMAN PUTRA 1955 dan 1956*. Kuala Lumpur: Heng Lee Stationery and Printing, 1979.

Cheah Boon Kheng. *Malaysia: The Making of a Nation*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2002.

Esman, Milton Jacob. *Administration and Development in Malaysia*. New York, Cornell University Press, 1972.

Federal Constitution. Kuala Lumpur: Percetakan Nasional Malaysia Berhad, 2010.

Hickling, R. H. *An Introduction to the Federal Constitution*. Kuala Lumpur: The Federation of Malaya Information Services, 1960.

Khong Kim Hoong. *Merdeka! British Rule and the Struggle for Independence Malaya, 1945-1957*. Malaysia: Strategic Information Research Development, 1984.

Means, Gordon P. *Malaysian Politics*. New York: New York University Press, 1970.

Miller, Harry. *Prince and Premier a Biography of Tunku Abdul Rahman Putra Al-Haj First Prime Minister of the Federation of Malaya*. London: Harrap, 1959.

Sheppard, Mubin. *Tunku: A Pictorial Biography, 1903-1957*. Selangor: Pelanduk Publications, 1984.

Shome, Anthony. *Malay Political Leadership*. London: Routledge-Curzon, 2002.

"UMNO CHIEF WANTS MORE MERGERS." *The Straits Times*, September 28, 1952: 5.

"UMNO WILL EXPELL ONN IMPs." *The Straits Times*, September 18, 1951: 1.

Vasil, Raj Kumar. *Ethnic Politics in Malaysia*. New Delhi: Radiant, 1980.

Von Vorys, Karl. *Democracy without Consensus: Communalism and Political Stability in Malaysia*. New Jersey: Princeton University Press, 1975.

Wang Gungwu ed. *Nation-Building: Five Southeast Asian Histories*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2005.

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์

วรรณิ พานำมา. *บทบาทและความคิดทางการเมืองของตงกูอับดุล
ราห์มานกับขบวนการเรียกร้องเอกราชและการรวมชาติของ
มาเลเซีย ค.ศ. 1951-1970*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
สาขาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.

Chuleeporn Virunha. *Visions of Independence in Malaya: 1945–
1955*. M.A. thesis, University of New South Wales. 1980.

Lee Jae Hyun. *UMNO Factionalism and the Politics of Malaysian
National Identity*. PhD thesis, Murdoch University. 2005.

บทความ

Fernando, Joseph M. "Tunku Abdul Rahman, Charisma, and the
Nationalist Movement in Malaya." *Studies Ethnicity and
Nationalism*, 11, No.3. (2001): 492-508.

Ishak bin Tadin. "Dato Onn and Malay Nationalism, 1946-1951."
Journal of Southeast Asian History, 1, No.1 (1960): 71-72.

